

மொழியெய்யும் சொல்லைக்கூடும்

தென்புலோசியர் மு.கணாயகர் பள்ளி

அருள்நீயைம்

மொழி பெயர்ப்பும் சொல்லாக்கமும்

மொழி பெயர்ப்பும் சொல்லாக்கமும்

தென்புலோலியூர், மு. கணபதிப்பிள்ளை

12, உஸ்மான் ரோடு, சென்னை-17.

முதற்பதிப்பு: 1967.
பதிப்புரிமை பெற்றது.

விலை ரூபாய் இரண்டு

பதிப்புரை

ஈழ நாட்டில் தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் பெருந் துணையாகவும் திறனாய்வுக்கும் தெளிந்த ஆராய்ச்சிக்கும் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகவும், சுருங்கக் கூறின் நடமாடும் பல்கலைக் கழகமாகவும் திகழ்பவர் திரு. மு. க. (மு. கணபதிப்பிள்ளை) அவர்கள்.

அவர்களது “மொழி பெயர்ப்பும் சொல்லாக்கமும்” என்ற இந்த நூல் பயன் மிகுந்ததொரு பெரு நூலாகும்.

அத்தகைய சிறந்த நூலினை வெளியிடும் நல்வாய்ப்பினை எங்களுக்கு நல்கிய திரு. மு. க. அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றி என்றும் உரியது.

ஈழத்துத் தமிழ் மக்களும் தமிழகத்துப் பெருமக்களும் பேராசிரியர் நல்குவார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் இந்நூலை வெளியிடுகின்றோம்.

இங்ஙனம்

அருள் நிலையத்தார்.

சௌந்தரா பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-17.

நன்றே செய்க!

இன்றே செய்க!!

எனது எழுத்துப் பணிகளுக்கெல்லாம்

துணைபுரிந்து வரும்

எனது அரிய வாழ்க்கைத் துணை

“தனம்”

அவர்களுக்கு உரிமை

பொருளடக்கம்

1. மொழிபெயர்ப்பும் சொல்லாக்கமும் ...	9
2. “பன்றியிரும்பு”ப் பதம் பார்த்த கதை ...	28
3. “திணைக் களம்” வந்த கதை ...	41
4. பாயிரமும் மதிப்புரையும் ...	52
5. விமரிசனமும் மதிப்புரையும் ...	57
6. சொல்லாக்கம் ...	61

மொழிபெயர்ப்பும் சொல்லாக்கமும்

உலகத்தில் மக்களாய்ப் பிறந்தோர் குடும்பங் குடும்பமாகவோ கூட்டங் கூட்டமாகவோதான் வாழ்கின்றனர். அங்ஙனம் அவர்கள் வாழும்போது தமது உள்ளக் கருத்தையோ உணர்ச்சியையோ ஒருவர்க் கொருவர் வெளியிடவேண்டியிருக்கிறது. ஒருவர் தமது உள்ளக் கருத்தினைத் தெளிவாக வெளியிடுவதற்குக் கருவியாயமைந்த ஒலித்தொகுதியே மொழியாகும்.

ஒவ்வொரு நாட்டினர்க்கும்—வகுப்பினர்க்கும்—இடத்துக்கு இடம் மாறுபட்டனவாய்த் தனித்தனித் தொகுதியான ஒலிகள் இருக்கும். மொழியின் அமைப்பானது நாட்டுக்கு நாடு வேறுக உள்ளமையால், மொழிகளுள்ளும் மொழிக்கு மொழி வேறுபாடு காணப்படுகின்றது; நாட்டுக்கு நாடு மொழி பெயர்கின்றது. அஃதாவது, அந்தந்த நாட்டின் அமைப்புக்கும், தட்ப வெப்ப நிலைக்கும், தழுவலுக்கும் ஏற்றபடி சிறிது சிறிது வேறுபடுகின்றது. ஒவ்வொரு நாட்டிலும், வெவ்வேறு

வகையான மொழியே பேசப்படுகின்றது. ஒரு நாட்டிலேயே பற்பல மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. ஒரு நாட்டு மக்கள் மற்றொரு நாட்டு மக்களின் மொழியை நன்கு கற்றுக்கொண்டாலன்றி அதனைப் பேசுவோ எழுதவோ முடியாது. ஒரு நாட்டு மொழியிலுள்ள கருத் தொன்றினை வேறொரு மொழியைப் பேசும் மக்களுக்கு விளங்கும்படி செய்ய வேண்டுமாயின், அதை அன்றிரின் மொழியிலே மாற்றி அமைத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும்; மொழிபெயர்த்தல் வேண்டும்.

அறிஞர்கள் எல்லா நாடுகளிலும் தோன்றுகின்றார்கள். அவர்கள் தத்தம் மொழிகளிலே புத்தம் புதிய கருத்துக்களை எடுத்து வெளியிடுகின்றார்கள். அவ்வறிஞர்களின் அறிவுச் செல்வங்களை மற்றைய நாடுகளும் பெற்றுப் பயனடைய வேண்டியனவாய் உள்ளன. அப்பொழுது அவ்வறிவுச் செல்வங்களை யெல்லாம் பிற மொழிகளில் எடுத்துரைக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகின்றது. எனவே, அவை மொழிபெயர்க்கப்படுகின்றன.

ஒரு மொழியினைப் பேசுகின்ற மக்கள் வணிகங்காரணமாகவும், அரசியல் காரணமாகவும் வேறு மொழி பேசுகின்ற மக்களுடன் தொடர்பு கொண்டு பழகி உரையாடவேண்டி நேரிடுகின்றது. இக் காரணங்களாலும் ஒரு மொழியினைப் பேசும் மக்கள் பிற மொழிகளையும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகின்றது. அல்லது, ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மொழிகள் தெரிந்த ஒருவர் இடைநின்று ஒருவர் கருத்தினை மற்றவர்க்கு எடுத்துப் பெயர்த்துரைக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்படும்.

இங்கு காட்டிய இவ்விருவகைக் காரணங்களாலும், இன்றைய உலகில் மொழிபெயர்ப்பு இன்றியமையாத

தாகிவிட்டது. பல்லாயிரக்கணக்கான மைல் தொலைவி லிருப்போர்கூட நாஸ்தோறும் பல்லின மொழிகள் பேசி வரும் மக்களுடன் தொடர்புகொண்டு தத்தம் கருமங்களை ஆற்றவேண்டியவர்கள் ஆகின்றனர். எனவே, அவர்களுக்கும் மொழிபெயர்ப்பே தஞ்சமாகி வருகின்றது.

“மொழிபெயர்ப்பு” எனப்படுவது, ஒரு மொழியிலிருந்து இன்னொரு மொழிக்குச் சொல்லுச் சொல்லாகப் பெயர்த்து அடுக்கி வைப்பதன்று; வாக்கியங்களிலுள்ள சொற்களுக்கு மற்ற மொழியிலிருந்து நேரான சொற்களைப் பெய்து வாக்கியங்களாக்கி அமைத்துவிடுவது மன்று. உண்மையில், பெயர்த்துரைக்கப்பட வேண்டியது பொருளேயாகும். “எடுத்துக்கொண்ட பொருளின் கருத்தும் நுட்பமும் நயமுந் தோன்ற, ஏற்றவாறு கூட்டியுங் குறைத்தும், சுருக்கியும் விரித்தும் பெயர்த்தமைப்பதே” மொழிபெயர்ப்பாகும். அங்கும் எடுத்துக் கொண்ட பொருளின் தன்மைக்கும் அளவுக்கும் ஏற்றபடி அணியும் ஆற்றலும் செறிந்து ளிளங்க, மொழியினது பெருமையானது சிறிதும் நலிவுறுதபடி இரு மொழிகளின் பெருநலங்களும் தோன்றத்தக்கபடி பெயர்த்துரைத்தலே சிறப்புடையதாகும். அல்லாமலும், இரு மொழிகளிலும் ஆன்றோர் வாக்குகளின் கருத்தொப்புமை காணப்படுமிடங்களிலெல்லாம் அவற்றை எடுத்துக்காட்டியும், படிப்பவர்களின் மனத்துக்கு இன்பந் தரத்தக்கவாறு பழமொழிகளுள் இயையத்தக்கன பொருத்தியும், மேற்கோள்களுடன் மொழிபெயர்ப்பதே விரும்பப்படத்தக்கதாகும்.

அங்ஙனம் மொழிபெயர்க்கும்போதும் ஒவ்வொரு மொழிக்குமுரிய மொழிமரபு பேணப்படுதல் வேண்டும்.

ஒவ்வொரு மொழிக்கும் ஒவ்வொரு விதமான மரபு இருக்கின்றது. அந்த மரபினைத் தழுவி—எழுதப்படுகின்ற எழுத்தோ—மொழிபெயர்க்கப்படுகின்ற மொழி பெயர்ப்போதான் சோபையடைகின்றது; நிலைபெற்றும் நிற்கின்றது. வேறொரு மொழியின் இலக்கண விதிகளையும் இலக்கண மரபு அமைப்பு ஆதீயனவற்றையும் அப்படியே நம் மொழியிலும் புகுத்தப் பார்ப்பது முறையாகாது. காலத்திற்கேற்றபடியும் நம் முடைய மொழியின் வளர்ச்சியை நோக்கியும் சில புதிய சொற்களை ஆக்கிக் கையாளவேண்டி யிருக்கலாம். அப்படிச் செய்வதை விட்டு—பழமையை அடியோடு ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு—புதுமையாகவே எல்லாம் அமைதல் வேண்டும் என்ற தனி உற்சாகத்தினால் ஒரு மொழிக்கென்று தனியாகவுள்ள ஒழுங்கினையே மாற்றி அமைத்துவிட முயலுதலாகாது. பிற மொழிகளிலுள்ள கருத்துக்களையும், அக்கருத்துக்களையெல்லாம் அவ்வம் மொழிப் புலவர்கள், படிப்பவர் மனத்திலே பதியும் வண்ணம் எங்ஙனம் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள் என்ற நுணுக்கத்தையும், நாம் அவசியம் அறிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். அக்கருத்துக்களையெல்லாம் நாம் நமது மொழியிலே மொழிபெயர்த்து இயற்றிக்கொள்ளுதலும் முக்கியமானதேயாகும். அப்படி மொழிபெயர்த்தியற்றும்போது நமது மொழியின் உடைகளை அக்கருத்துக்களுக்கு அணிவித்தல்வேண்டும். அவற்றையெல்லாம் நமது மொழிக்கே உரியனவாக்கிக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

உலகில் இன்று பல்கிப் பரந்துவரும் அறிவுத்துறைகளில் மொழிபெயர்ப்பு விருத்தி பெருததற்குப் போதுமான கலைச்சொற்கள்—ஏற்றனவாய்—இயற்றப்படாமையும் ஒரு காரணமாகத் தெரிகின்றது. சோம்பல்

காரணமாகவும், இயலாமை காரணமாகவும், சிலர் பிற மொழிச் சொற்களை அளவின்றிக் கலந்து மொழி பெயர்ப்பை மேற்கொள்வாராயினர். சிலர், சொற்களை மாத்திரம் ஒரு வரையறையின்றிக் கடன் கொண்டதோடமையாது, பிற மொழிகளுக்குரிய மரபுகளையும் வாக்கிய அமைப்புக்களையுங்கூட எடுத்துக் கையாளத் தொடங்கிவிட்டார்கள். இவைகள் யாவும் தவிர்க்கப்பட வேண்டியவைகள். வாக்கிய அமைப்பிலே ஏற்படுகின்ற குறைகளுக்குக் காரணம் ஆங்கிலத்தைப் பயின்று—ஆங்கிலத்திலேயே சிந்தித்து—அதனையே பின் தமிழிற் பெயர்த்துக் கூற முயல்வதே என்பதில் ஐயமில்லை.

மொழிபெயர்ப்புப் பற்றியும், மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் பற்றியும் அறிஞர்கள் சிலர் கூறுவனவற்றை நோக்கினால், உண்மையில், மொழிபெயர்ப்பு எப்படியானதாய் அமைதல் வேண்டும் என்பதை நாம் தெளிவுபெற உணர்ந்துகொள்ளுதல் கூடும்.

பல நூல்களைச் சிறப்புக் குன்றாத வகையில் மொழிபெயர்த்தளித்தவர் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த கு. ப. இராசகோபாலன். அவர்கள்,

“மொழிபெயர்ப்பே ஒருமுறையில் கடினமான இலக்கிய வேலை; அது முதல்நூல் எழுதுவதைக்காட்டிலும் அதிகமான தொல்லை கொடுப்பது. சீமை ஒட்டைப் பிரித்துவிட்டுக் கீற்று வைக்கும் வேலை போன்றது. ஒரு கட்டுக்கோப்பைக் கலைத்து மற்றொரு கட்டுக்கோப்பை ஏற்றுவதில் எப்பொழுதுமே பூரண வெற்றிகொள்ள முடியாது. அடிக்கு அடி

நிர்ப்பந்தம். எல்லைக்கோட்டைத் தாண்டினால் மொழிபெயர்ப்பில்லை, வியாக்கியானம்! தாண்டாமல் வார்த்தைக்கு வார்த்தை போட்டால் கருத்து விளங்குவதில்லை; நடையும் சரளமாவதில்லை. இவைகளின் நடுவில் நீந்திக் கொண்டுபோய்க் கரையேற வேண்டும்” எனக்

கூறுகிறார்கள்.

கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையோ, “மொழிபெயர்ப்பென்பது எளிதான வேலையல்ல. மூலபாடம் எழுதவல்ல ஆற்றலுடையவர்களே மொழிபெயர்ப்பில் இறங்கமுடியும். மூலபாடம் எழுதுபவர்க்காயினும் ஒருமொழிப்பயிற்சி போதுமானது. மொழிபெயர்ப்பாளர்க்கோ இரு மொழிகளிலும் தேர்ந்த கல்வி ஞானம் இருக்க வேண்டுவது இன்றியமையாதது. சொல்லுக்குச் சொல் பெயர்த்தடுக்குவது மொழிபெயர்ப்பாகாது. பெயர்க்கப்பட வேண்டியது பொருளே. அங்ஙனம் பெயர்க்கும்போது அவ்வந் நாட்டு வழக்குகளையும் மரபுகளையும் நன்குதெரிந்திருத்தல் அவசியம்.

“Car festival” என்ற தொடரை நாம் கேட்ட அளவில் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேர்தெரு வீதியிலே அசைந்துவரும் கோலாகலக்காட்சி நம் கண்முன்னே வந்து நிற்பது இயல்பு. இதே தொடரை ஆங்கிலேயரிடையிலோ, அமெரிக்கரிடையிலோ சொன்னால் அவர்கள் நினைவில் என்ன தோன்றும்? வரிசை வரிசையாக மோட்டார்கள் ஊர்வலம் செல்லும் காட்சிதான் அவர்களுக்குத் தோன்

றக்கூடும். தொடர் ஒன்றாக இருந்தும் இடத்துக்கேற்றவாறு இரு வேறு வகைப்பட்ட பொருள் தந்து நிற்பதை இங்கே பார்க்கிறோம். அதனால்தான் மரபறிந்து, வழக்கறிந்து சொற்களை ஆளவேண்டுமென்று சொன்னேன்.”

என, நுனித்துணர்ந்து, தெளிவுபெறக்கூறி விளக்கினார்கள்.

பிளேட்டோவின் அரசியல் (The Republic) என்னும் நூலினை மொழிபெயர்த்த வெ. சாமிநாத சர்மா அவர்கள் கூறுவனவற்றையும் நோக்கலாம்:

“இந்த நூலை அறிஞர் பலர், கிரேக்க மூலத்திலிருந்து ஆங்கில பாஷையில் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர். இந்த ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகளில் சிறந்தனவென்று கருதப்பெறும் சிலவற்றை வைத்துக்கொண்டு நான் இதனைத் தமிழ்ப்படுத்தி யிருக்கின்றேன். ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பாளர்களின் மத்தியில் உன்னத ஸ்தானம் வகிக்கும் பெஞ்சமின் ஜோவெட் என்ற அறிஞன், தனது மொழிபெயர்ப்பு நூலின் முகவுரையில், ஒரு மொழிபெயர்ப்பு என்னென்ன லட்சணங்களோடு கூடியிருக்க வேண்டுமென்பதைப்பற்றி விஸ்தரித்துக் கூறுகிறான் :

1. ஒரு மொழிபெயர்ப்பு, அறிஞர்களுக்கு மட்டுமல்ல, சாதாரண ஜனங்களுக்கும் புரியக்கூடியதாய் இருக்கவேண்டும்.

2. ஒரு பாஷையிலுள்ள வார்த்தையை மற்றொரு பாஷையில் அப்படியே கொண்டுவந்து விட வேண்டுமென்பதையும், மூல நூலின் அமைப்பு, வரிசைக்கிரமம் முதலியவைகளை அப்படியே பின்பற்ற வேண்டுமென்பதையும் நோக்கமாகக் கொள்ளக்கூடாது.

3. மூல நூலாசிரியன் உபயோகித்திருக்கிற வார்த்தையைக் காட்டிலும், அவன் எந்த பாவத்துடன் அந்த வார்த்தையை உபயோகித்திருக்கிறான் என்பதையே முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டும்.

4. மொழிபெயர்ப்பாசிரியன், மூல நூலாசிரியனுடைய பணியாளனாக அவன் பக்கத்திலேயே இருந்துகொண்டிராமல், அவனுக்குப் பின்னால் ஏறிநின்று பார்க்க வேண்டும்.

5. மொழி பெயர்த்துக்கொண்டு செல்கிற போது, இதுகாறும் வந்த விஷயங்களென்ன, இனி வரப்போகும் விஷயங்களென்ன என்பதை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டும்.

6. மொழிபெயர்ப்பாசிரியன், மூலநூல் முழுவதையும் மனத்தில் நன்றாகவாங்கிக்கொண்டு மொழிபெயர்க்க வேண்டுமென்பதுதான் முக்கியமே தவிர, மூல நூலாசிரியன் கையாண்டிருக்கிற வார்த்தைக்கிரமம், பதப்பிரயோகம் முதலியவற்றை அப்படியே பின்பற்றவேண்டுமென்பது அவசியமில்லை.

5. மூலநூலின் ஆற்றொழுக்கான நடை, அந்த நடையிலே உள்ள எளிமை, இனிமை

கம்பீரம், அர்த்தபுஷ்டி முதலியன கூடியமட்டில் மொழிபெயர்ப்பில் இருக்க வேண்டும்.

8. சுருக்கமாக, மொழிபெயர்ப்பு, மூலத்தைப்போல இருக்க வேண்டும்.

காழி. சிவ. கண்ணுசாமி அவர்கள், “மொழிபெயர்த்துக்கூறுதல், மொழிமாற்று என்றும், மொழிபெயர்ப்பு என்றும் இருவகைப்படும்” எனப் பகுத்துக்கொண்ட பின்வருமாறு விளக்குகின்றார் :

“மொழி மாற்றல் என்பது எடுத்துக் கொண்ட ஒரு தொடரையோ, பகுதியையோ அதன்கண்ணுள்ள ஒவ்வொரு சொல்லளவானெடுத்து ஏற்றதோர் மறுமொழிச் சொல் அமைத்து மாற்றத் தருதலாகும். இம் முறையினால் எடுத்துக்கொண்ட பொருளின் நுட்பமும் நயமும் கெடாது மொழிமாற்றப்படுதல் அரிதினுமரிதாதும். கவைக்குதவா இம்முறை கடியப்படுதல் நேரிதே.

“இனி, மொழிபெயர்ப்பென்பதோவெனின், எடுத்துக்கொண்ட பொருளின் கருத்தும் நுட்பமும் நயமுந் நோன்றுமாறு ஏற்றவாறு கூட்டியுங் குறைத்தும், சுருக்கியும், விரித்தும் பெயர்த்தமைத்தலாகும். அதிலும், எடுத்துக்கொண்ட பொருளின் அளவிற்கேற்ப அணியும் ஆற்றலும் செறிந்து விளங்க, மொழிப் பெருமை நலிவுறுது, இரு மொழிகளின் பெருநலந் தோன்ற, பெயர்த்து மொழிகலே சீரிதாம். இன்னும், இரு மொழிக்கண்ணுமுள்ள ஆன்றோர் வாக்குகளின் கருத்

தொப்புமை கண்டவிடத்து, அதனை எடுத்துக் காட்டியும், படிப்போர் எளிதில் உணருமாறு பழமொழியும், மேற்கோளும் இயையப் பொருத்தியும் மொழிபெயர்த்தல் சிறந்த தொன்றாகும். 'தூடாயிருக்கும்போதே இரும்பையடித்துக்கொள்' (Strike the iron while it is hot) என்று கூறுவது மொழிபெயர்ப்பே யாயினும், உண்மையில், மொழிமாற்றே யாகும். 'காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள்' என்றுகூறின், அஃது உண்மை மொழிபெயர்ப்பாய் உள்ளதுணர்த்தி நிற்கும்."

திரு. கண்ணுசாமி அவர்கள் மொழிபெயர்ப்பு இன்னதெனப் பகுத்து விளக்கிவிட்டு மொழிபெயர்ப்பு முறையினைப் பற்றி எடுத்தோதுவனதாம் மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் ஊன்றி நோக்க வேண்டியவையாகும் :

"மொழிபெயர்க்கப் புகுவானொருவன் இயன்ற வரையில் தான் மொழிபெயர்க்கப் புகுந்த மொழியின் தூய்மை நலம் கெடாமல் காப்பதே சிறப்பாகும். 'மணிப்பிரவாள நடை யொன்று வழங்கிற்றூலாவெனின், அது மொழிப்பற்றில்லா மாந்தர் இருமொழி கற்ற தம் பெருமை தெரிக்கப் பின்பற்றியதாகுமாத லின், 'அதை வேண்டேம்' என விடுக்க. தமிழில் மொழிபெயர்க்கப் புகுந்து இடையிடையே நபர், நமுனா, ஜவாப், ஜல்தி என்பன போன்ற மகமதியச் சொற்களையும், டைம், கேட், நம் பர், கோர்ட் என்பன போன்ற ஆங்கிலச்

சொற்களையும், சந்தோஷம், சாகரம், ஆஸ்பதம், கிரியாம்சை என்பன போன்ற வட சொற்களையும், அரிசியில் கல்கலந்தாலொப்ப அளவுவரையின்றிக் கலந்து மொழிபெயர்த்து விட்டால் அதைத் தமிழென்பதா, உருது வென்பதா, ஆங்கிலமென்பதா, ஆரியமென்பதா, என்னென்பது? ஆகவே, இத்துறை குறிக்கொண்டு காத்தல் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாள ரொவ்வொருவருக்கும் தலையாய கடனாகும்."

மொழிபெயர்ப்பு முறை

தமிழில் மொழிபெயர்ப்பதற்காக ஆங்கில உரை நடைப் பகுதியொன்று கொடுக்கப்பட்டிருந்தால், பொதுக் கருத்தினை அறிந்துகொள்வதற்காக, கொடுக்கப்பட்ட பகுதி முழுவதையும் முதலில் இரண்டொரு முறை படித்துப் பார்த்தல் வேண்டும். அதன்பின், அவ்வுரைநடைப் பகுதியை வாக்கியம் வாக்கியமாக எடுத்து ஒவ்வொன்றையும், ஆங்கில வாக்கியத்திலடங்கிய அதே கருத்து அமைந்திருக்கத்தக்கதாக மொழிபெயர்த்தல் வேண்டும்.

ஒரு வாக்கியத்தை மொழிபெயர்க்கும்போது, சொற்றொடர் சொற்றொடராக எடுத்து மொழிபெயர்த்தல் வேண்டும். சொற்களுக்கோ சொற்றொடர்களுக்கோ நேரான தமிழ்ச் சொற்களை அறிந்துகொள்வதற்கு அகராதிகளைப் பயன்படுத்தலாம். வாக்கியங்கள் நீண்டனவாயமைந்திருந்தால், அவற்றைச் சிறு வாக்கியங்கள் இரண்டு மூன்று வரத்தக்கதாகப் பகுத்துக் கொண்டு மொழிபெயர்த்தல் இலகுவாயிருக்கும்.

மொழிபெயர்ப்பு மூலமாகிய ஆங்கில உரைநடைப் பகுதியிலுள்ளவாறே தமிழிலும் கருத்துத் தொடர்பும் நியாய முடிப்பும் இருத்தல் முக்கியமாகும். தொடர்பு ஏற்படுவதற்கு, “ஆனால், ஆயினும், ஆகவே, எனவே, எனினும்” என்பனபோன்ற சொற்கள் உபயோகிக்கப்படலாம்.

மொழிபெயர்ப்பிலே தமிழ் மரபு பேணப்படுதல் வேண்டும். தமிழ்மொழியில் இப்போது வழக்கிலுள்ள சொற்களும் சொற்றொடர்களும் கையாளப்படுதல் விரும்பத்தக்கது. மூலப்பகுதியிலேயுள்ள மரபுச் சொற்றொடர்களுக்கும் பழமொழிகளுக்கும் ஏற்ற தமிழ்ச் சொற்றொடர்களும் தமிழ்ப் பழமொழிகளுமே உபயோகிக்கப்படுதல் வேண்டும். ஆங்கிலத்திலுள்ள மரபினை நன்கு உணர்ந்துகொள்ளாமல் மொழிபெயர்ப்பினை மேற்கொள்ளுதல் சில வேளைகளில் மயக்கம் விளைத்தல் கூடும்.

மொழிபெயர்ப்பிலே நாடோடிப் பேச்சு வழக்கும், இழிசனர் பேச்சுவழக்கும் வருதலாகாது. பிற மொழிச் சொற்களை எடுத்தாள்வதும் விரும்பத்தக்கதன்று.

மொழிபெயர்த்து முடிந்தபின், மொழிபெயர்த்த தெழுதிய முழுப் பகுதியையும் வாசித்து, மொழிபெயர்ப்பு மூலத்திலுள்ள கருத்து மொழிபெயர்ப்பிலும் முற்றாக அமைந்துள்ளதோ என்று கவனித்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும். அதன்பின் வாக்கியம் வாக்கியமாக எடுத்து, எழுவாய் பயனிலைகளுக்குள் இயைபு உள்ளதோ என நோக்குதல் வேண்டும். அத்துடன், திணை-பால்-எண்-இடம் ஆதியனவும் இயைந்துள்ளனவோ என்றும் ஆராய்ந்து பார்த்தல் வேண்டும்.

மொழிபெயர்ப்பு நெறிமுறைகள்

“This is a flower” என ஆங்கிலத்திற் கூறப்படுவதை நாம் “இது ஒரு மலர்” என்றோ, “இது ஒரு பூ” என்றோ தமிழில் மொழிபெயர்த்தெழுதுவோம். “That is a ladder” என்பதை “அது ஒரு ஏணி” என்று மொழிபெயர்ப்போம். “It is my cow” என்பதை “அது எனது பசு” என்போம்.

இவற்றை, “இது ஒரு மலராயிருக்கிறது”—“அது ஒரு ஏணியாயிருக்கிறது”—“அது எனது பசுவாயிருக்கிறது” எனச் சொல்லுக்குச் சொல் மொழிபெயர்த்தெழுதுதல் தவறாகும். இவற்றுள் வரும் “is” என்ற வினைக்குறிப்பு, முறையே “மலர்”, “ஏணி”, “பசு” என்ற சொற்களில் அடங்கியிருக்கின்றது.

ஆனால், “This is my father” என்பதனை “இவர் (இவன்) என தந்தை” எனவும், “This is my mother” என்பதனை “இவர் (இவள்) என தாய்” எனவும், “This is my son” என்பதனை “இவன் என மகன்” எனவும் மொழிபெயர்த்தல் வேண்டும். “இது என தந்தை”, “இது என தாய்”, “இது என மகன்” என மொழிபெயர்த்தல் தவறாகும்.

இவற்றிலிருந்து (“This—இது”, “That—அது”, “It—அது” எனவே சாதாரணமாகக் கூறுகின்றபோதிலும்) மொழிபெயர்க்கும்போது அவ்வச் சொற்களது திணை, பால், எண் என்பனவற்றிற்கு இயையத்தக்க படியே சொல்லுதல் வேண்டுமென்பது புலனாகின்றது. இங்ஙனமே, “These, Those” என்ற சொற்களையும் திணை, பால், எண் என்பனவற்றிற்கு இயையத்தக்க படி மொழிபெயர்த்தல் வேண்டும் என்பது சொல்லாமலேயே அமையும்.

This is called a seaport town” என்பதனை மொழிபெயர்த்தோர் சிலர், “இது பட்டினம் என அழைக்கப்படுகின்றது” எனவும், “இது கடற்றுறைப் பட்டினம் என அழைக்கப்படுகின்றது” எனவும் எழுதியுள்ளார்கள். இத் தமிழ் வசனங்களிலே (Call—அழை) ஆங்கில மொழி நடையினைப் பின்பற்றி “அழைக்கப்படுகின்றது” என ஒரு சொல் வந்துள்ளது. கடற்றுறைப் பட்டினங்களே “பட்டினம்” எனப்படுவன. எனவே, “கடற்றுறை” என்ற சொற்றொடர் இல்லாமலே “பட்டினம்” என்ற சொல்லானது “Seaport town” என்பதைக் குறிப்பதாகும். “இது பட்டினம் எனப்படும்” என்பது ஏற்ற மொழிபெயர்ப்பாகும். “town—பட்டினம்” ஆகும்.

“We call it dog” என்பதனை “அதை நாய் என்று கூப்பிடுவோம்”—“நாங்கள் அதை நாய் என்று அழைப்போம்” என்று மொழிபெயர்த்தல் தவறாகும். ஒருவனை (அவன் பெயர் இராமன் என்றிருக்குமாயின்) “இராமன்” எனக் கூப்பிடுவோம்; அழைப்போம். நாயை “நாய்” என்று “கூப்பிடும்”—“அழைக்கும்” வழக்கு—மரபு—தமிழில் இல்லை. அல்லாமலும், “கூப்பிடுவோம்” என்ற சொல்லிலே, “நாங்கள்” தோன்றாமல் அடங்கியிருக்கின்றது. எனவே, “அதை நாய் என்போம்” என்பது ஏற்ற மொழிபெயர்ப்பாகும்.

“I have a book” என்பதனை, “யான் ஒரு புத்தகம் வைத்திருக்கிறேன்” என மொழிபெயர்க்கலாம். எனினும், “எனக்கு ஒரு புத்தகம் உள்ளது” எனவோ, “எனக்கு ஒரு புத்தகம் உண்டு” எனவோ மொழிபெயர்ப்பது சிறப்புடைத்து எனலாம்.

“I have a brother” என்பதனை, “யான் ஒரு உடன்பிறந்தானை (சகோதரனை) வைத்திருக்கிறேன்” எனச் சொல்லுக்குச் சொல்லாக மொழிபெயர்த்தெழுத்துதலாகாது. அப்படி எழுதுவது தமிழ்மொழி மரபுக்கு ஏற்காததென்பது மேலோட்டமாகப் பார்க்கவே புலனாகின்றது. கையிலே கொண்டுவரக் கூடியதொரு பொருளாயின் “have” என்பதற்கு “வைத்திரு” எனலாம்; பெரியதொரு பொருளாயின் “உள்ளது”, “உண்டு” எனல்வேண்டும். ஆகவே, “எனக்கு ஒரு உடன்பிறந்தான் (சகோதரன்) உண்டு” எனச் சொல்லத்தோன்றும். எனினும், திணை, பால், எண் என்பனவற்றை நோக்கினால், “எனக்கு ஒரு உடன்பிறந்தான் (சகோதரன்) உளன்” என்று சொல்வதே பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது. ஆயினும், “ஒரு” என்னும் எண்ணைக் குறிக்கும் சொல் உயர்திணை, அஃறிணை இரண்டிற்கும் பொதுவாக நிற்கமாட்டாது; அஃறிணைக்கே உரியது; ஆதலின், அது ‘உடன்பிறந்தான்’ (சகோதரன்) என்னும் உயர்திணைச் சொல்லிற்கு அடைமொழியாக வரமாட்டாது,” என்பதை நாம் அறிவோம். எனவே, “எனக்கு உடன்பிறந்தான் ஒருவன் உளன்” என்பதே சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாகும்.

உதாரணமாக, “I have fifty cents” என்பதை “யான் ஐம்பது சதம் வைத்திருக்கிறேன்” என்றோ, “என்னிடம் ஐம்பது சதம் உள்ளது” என்றோ மொழிபெயர்க்கலாம். “I have a house in Jaffna” என்பதை “யாழ்ப்பாணத்தில் எனக்கு ஒரு வீடு உண்டு” எனவோ, “யாழ்ப்பாணத்தில் எனக்கு ஒரு வீடு உள்ளது” எனவோ, “யாழ்ப்பாணத்தில் எனக்கு ஒரு வீடு இருக்கின்றது” எனவோ மொழிபெயர்க்கலாம். “யாழ்ப்ப

பாணத்தில் யான் ஒரு வீடு வைத்திருக்கிறேன்,” என்பது தவறாகும்.

“He was in his house”, “She did her work” என்பவற்றைச் சொல்லுக்குச் சொல்லாக மொழிபெயர்த்து, “அவன் அவனுடைய வீட்டில் இருந்தான்”, “அவள் அவளுடைய வேலையைச் செய்தாள்”, என எழுதுவாருமுள். ஆங்கிலத்திலே சிந்தித்து, சொல் சொல்லாக மொழிபெயர்த்து, அவற்றை வசனமாக அமைத்துக்கொள்வதாலேயே இப்படிக்கொத்த பிழைகள் ஏற்படுகின்றன. “he-அவன்; his-அவனுடைய” என்றும், “she-அவள்; her-அவளுடைய” என்றும் மொழிபெயர்த்துக்கொண்டு, வசனத் தொடர்பையே நோக்காமல், “அவனுடைய” “அவளுடைய” என எழுதிக் கொள்வதுதான் இவ் வசனங்களில் ஏற்படுகின்ற பிழையாகும். “his, her” என்பனவற்றிற்கு முறையே “தன்னுடைய” என்ற சொல்லினை இட்டு, “அவன் தன்னுடைய வீட்டில் இருந்தான்” எனவும், “அவள் தன்னுடைய வேலையைச் செய்தாள்”, எனவும் மொழிபெயர்ப்பதே சிறப்பாகும்.

“He is reading in the sixth standard” என்பதனை “அவன் ஆறாம் வகுப்பில் வாசிக்கிறான்” என்று சிலர் மொழிபெயர்ப்பர். அது, ஆங்கில வாக்கியத்தினை (“read-வாசி” என) சொல்லுக்குச் சொல்லாக மொழிபெயர்த்தமைத்ததென்பது புலனாகின்றது. “அவன் ஆறாம் வகுப்பிற் படிக்கிறான்” என்பதே ஏற்ற மொழிபெயர்ப்பாகும். (படி-study; learn well. வாசி-simply read or glance through). படித்தலுக்கு அதிக கவனமும் முயற்சியும் வேண்டும்; வாசித்தலுக்கு அதிக கவனமோ பெருமுயற்சியோ வேண்டியதில்லை. “He is

reading the letter” என்பதனை, “அவன் கடிதத்தை வாசிக்கிறான்” என மொழிபெயர்க்கலாம்.

“There” என்பதனை ‘அங்கே’ எனவும், “here” என்பதனை “இங்கே” எனவும் தமிழில் மொழிபெயர்க்கலாம். “My book is there” என்பதனை, ‘எனது புத்தகம் அங்கே (அதோ) இருக்கின்றது’ எனக் கூறலாம். அதைப்போலவே “My dog is here” என்பதற்கு, “எனது நாய் இங்கே (இதோ) நிற்கின்றது” எனக் கூறலாம்.

எனினும், “There was a king” என்பதற்கு, “அரசன் ஒருவன் இருந்தான்” எனக் கூறுதல் வேண்டும். (“ஒரு அரசன்” எனக் கூறுவது தமிழ் மரபுக்கு அமையாது.) “There were many people” என்பதற்கு, “மக்கள் பலர் இருந்தனர்” எனக் கூறுதல் வேண்டும். (“பல மக்கள்” எனவோ, “அநேக சனங்கள்” எனவோ கூறுவது தமிழ் மரபுக்கு அமையாது.). இங்கே காட்டிய இடங்களிரண்டிலும், “There” என்னும் சொல் “அங்கே” என இடப்பொருளில் வரவில்லை. வாக்கியத்தைத் தொடங்குவதற்காகவே முதலிலே “there” என்பதை வைத்துச் சொல்லுதல் ஆங்கில மொழிமரபாகும். “There stands a man at the door” என்பதற்கு, “வாயிலில் மனிதன் ஒருவன் நிற்கிறான்” என்று சொல்லுவது தக்கதாகும். “அங்கே” என்பதைச் சேர்த்துச் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

இனி, “They are not trees” என்பதனை “அவை மரங்கள் அல்ல” எனவோ; “அவை மரம் அல்ல” எனவோ மொழிபெயர்க்கலாம். “Murugan is not here” என்பதனை, “முருகன் இங்கே இல்லை” என மொழிபெயர்க்கலாம். ஆயின், “He is not Murugan” என்பதனை, “அவன் முருகனில்லை” என்று மொழிபெயர்ப்பது

தவறாகும். “அவன் முருகன் அல்லன்” எனவே மொழி பெயர்த்தல் வேண்டும். “there are no tress here” என்பதனை, “இங்கே மரங்கள் இல்லை” என மொழிபெயர்க்கலாம்.

“He came first in the examination” என்பதனை “அவன் பரீட்சையில் முதலாக வந்தான்” என்று மொழிபெயர்த்தால் தவறாகும். “பரீட்சையில் அவன் முதலாகத் தேறினான்” எனலாம்.

“They did well in sports” என்பதனை “விளையாட்டில் அவர்கள் நன்றாய்ச் செய்தார்கள்” என்று மொழிபெயர்த்தல் தவறாகும்; “அவர்கள் நன்றாய் விளையாடினார்கள்” எனலாம்.

“You ought to take practice” என்பதனை “நீர் பயிற்சி எடுக்கவேண்டும்” என்று மொழிபெயர்த்தல் தவறாகும்; “நீர் பயிற்சி செய்யவேண்டும்” எனலாம்.

“Sakuntala played on the harp” என்பதனை, “சகுந்தலை வீணையில் விளையாடினாள்” எனவோ, “சகுந்தலை வீணை விளையாடினாள்” எனவோ மொழிபெயர்த்தல் தவறாகும். “சகுந்தலை வீணை வாசித்தாள் (மீட்டினாள்)” எனலாம்.

“The Indian Independence Day was observed in Colombo to-day” என்பதனை, “இந்திய சுதந்திரத்தினம் இன்று கொழும்பில் அவதானிக்கப்பட்டது” என்று மொழிபெயர்த்தல் தவறாகும்; “இந்திய சுதந்திரத்திருநாள் இன்று கொழும்பிற் கொண்டாடப்பட்டது.” எனலாம்.

“Strike the iron while it is hot” என்பதனை, “தூயிருக்கும்போதே இருமபை அடித்துவிடு” என்று

மொழிபெயர்ப்பது தவறாகும். ஆங்கிலத்திலுள்ள பழமொழியின் கருத்தைக் கொண்ட தமிழ்ப்பழமொழி யொன்றனை ஆராய்ந்தெடுத்து உபயோகிப்பதன்றி, ஆங்கிலப் பழமொழியையே சொல்லுக்குச் சொல்லாக மொழிபெயர்த்துக் கொண்டமைதான் நேர்ந்த பிழையாகும். “காற்றுள்ள போதே தூற்றிக்கொள்” என்ற தமிழ்ப் பழமொழி மேற்காட்டிய ஆங்கிலப் பழமொழியின் கருத்தினைத் திட்டமாகவும் தெளிவாகவும் கொண்டுள்ளது. “To make hay While the sun shines” என்பதற்கும், முன்காட்டிய தமிழ்ப் பழமொழியானது ஏற்ற மொழிபெயர்ப்பாகும்.

“A bad workman quarrels with his tools” என்பதனை “வேலை தெரியாதவன் ஆயுதங்களுடன் சண்டை போடுவான்” என்று மொழிபெயர்ப்பது தவறாகும். “ஆடத் தெரியாதவன் அரங்கு பிழையென்றளாம்” என்ற பழமொழி மேற்காட்டிய ஆங்கிலப் பழமொழியின் கருத்தைக் கொண்டுள்ளது.

“Familiarity breeds contempt” என்பதனை, “பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும்” எனத் தமிழிற் கூறலாம்.

“Coming events cast their shadow before” என்பதற்குப் பொருத்தமான நேர்ப் பழமொழி “யானை வரும் பின்னே மணியோசை வரும் முன்னே” என்பதாகும்.

இவ்வளவுங் காட்டியவற்றிலிருந்து மொழிபெயர்ப்பு இன்னதென ஓரளவு உணர்ந்து கொள்ளுதல் கூடும். மொழிமரபுகளை நன்கு நுனித்தறிந்து அவ்வவற்றின் மரபுகள்சார மொழிபெயர்ப்பதே மொழிபெயர்ப்பு ஆகும். இவை சார்ந்திராத மொழிபெயர்ப்புகள் “மொழிப்பெயர்ப்பு” ஆகிவிடுதல் கூடும்; மொழியே பெயர்ந்து வேறுமொழியாய் விடுதல் கூடும்.

மொழித் திணைக்களத்தினர் தென்னிந்தியப் பல்கலைக் கழகங்களே செய்யத் துணியாத ஒரு கருமத்தைச் செய்யத் துணிந்தனர்.

அரிய பணி

ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்க்கும் போது, சொற்களைப் பொருள் தெளிவாகவும் சுட்டிப் பாகவும் வரத்தக்க முறையில் மொழிபெயர்க்கும் முறை ஒன்றினை வகுத்தமைக்க முற்பட்டார்கள்; சொல்லாக்கம் செய்யவும் தொடங்கினார்கள். ஒவ்வொன்றின் தினவாகிய பொருள்களை உணர்த்துகின்ற ஆங்கிலச் சொற்களையெல்லாம் குவை குவையாகத் திரட்டித் தொகுத்து, அச் சொற்களுள் ஒவ்வொன்றுக்கும் முற்றிலும் பொருள்துகின்ற தமிழ்ச் சொல்லினைக் கண்டு விதித்து வழங்கிவர முயன்றார்கள்; முயற்சி பயனளித்தது; அவர்கள் வெற்றி கண்டார்கள்.

ஆங்கிலச் சொற்களின் அடிச்சொற்களைத் தெளிவாக ஆராய்ந்து, அவற்றுடன் தொடர்புகொண்ட பிற சொற்களுடன் ஒப்புநோக்கிப் பார்த்து, தமிழ்ச் சொல்லாக்க நெறிமுறைகளுக்கு அமைந்து, தமிழின் தூய்மையைப் பேணி, தமிழ் மரபைக் காத்து, அவர்கள் இயற்றிய சொல்லாக்கப் பெரும்பணியினை யாம் போற்றுதல் வேண்டும். அறிவியற்றுறையிலும் பல்லாயிரக்கணக்கான சொற்கூட்டங்களை ஆராய்ந்து திரட்டி, தனித்தனியான சொற்றொகுதிகள் பலவற்றை இத்திணைக்களத்தினர் வெளியிட்டுள்ளனர். இன்றுவரை தமிழ் உலகம் கண்டறியாத அளவுக்கு இச்சொல்லாக்கப் பணி இலங்கையில் முன்னேற்றம் பெற்றுள்ளது.

“பன்றியிரும்பு”ப் பதம்பார்த்த கதை

தமிழ் மொழியேயன்றிப் பிற மொழி பயின்று கொள்ளாதோரும், ஆங்கில மொழியேயன்றிப் பிற மொழி பயின்றுகொள்ளாதோரும், அயன்மொழியைத் தாய்மொழியாய்க் கொண்டோரும் மொழிபெயர்க்கவும் சொல்லாக்கம் செய்யவும் தொடங்கிய “அதிசய” காலம் அது.

“Fish plate—மீன் கோப்பை” எனவும்,

“Dresser—சிங்காரிப்பவர்” எனவும்,

“Heads of cattle—ஆடு மாடுகளின் தலைகள்” எனவும்,

“Spring board—வசந்தகாலப் பலகை” எனவும்,

“Atlas paint—தேசப்படப் பூச்சுமை” எனவும் ஆங்கிலம் பயிலாதோர் நகைவிருந்தாக அழிமொழி பெயர்ப்பும், அவச்சொல்லாக்கமும் செய்துகொண்டிருந்த காலம்! அக்காலத்திலே இலங்கை அரசுகளும்

பதம் பார்ப்பு

அப்படியாக வெற்றியீட்டி வெளிவந்த சொற் றொகுதிகளிலுள்ள சொற்கள் சிலவற்றைப் போறுக்கி மொழிபெயர்ப்பாளர் சிலரும், எழுத்தாளர்களும், தமிழ் உவாத்திமாரும், பத்திரிகை ஆசிரியர்களும் பதம் பார்க்கத் தொடங்கினார்கள். பதம் பார்க்க முடியாத வர்கள்—பல்லிழந்து நா மரத்தவர்கள்—பிறரிடம் காட்டிப் பதம்பார்த்துச் சொல்லும்படி வேண்டி நின் றார்கள்.

தென்னிந்தியப் பேரறிஞர்கள் கூற்று

பதம் பார்க்கத் தொடங்கியவர்கள், முதலிலே— “நரியின் காலென்று புங்கமர வேரினைப் பற்றிப் பிடித்த முதலைபோல”—“Pig iron - பன்றியிரும்பு” எனச் சொற்றொகுதி காட்டியிருந்தமையைக் கண்டு பிடித்தார்கள்! தமது அறிவுத் திறத்திலே நம்பிக்கை யற்ற அவர்கள், தமக்குத் துணைநிற்பதற்காகத் தென் னிந்தியப் பேரறிஞரான டாக்டர் மு. வரதராசன் அவர் களையும், கலைக்களஞ்சியப் பிரதம ஆசிரியராய் விளங் கிய திரு. ம. ப. பெரியசாமித்தூரன் அவர்களையும் பற்றிக்கொண்டார்கள். அவ்வறிஞர்கள் இருவரும் எழுதியனவாகக் குறிப்பிடப்பட்ட கடிதங்கள் 28-5-59ல் “தினகரன்” இதழில் வெளிவந்திருந்தன:

(1) டாக்டர் மு. வரதராசன் அவர்கள் எழுதிய கடிதம்:

அன்புடையீர்! வணக்கம்.

பன்றி இரும்பு என்பது தவறான மொழிபெயர்ப்பு. “Pig—பன்றி; Iron—இரும்பு” என்று மொழிபெயர்ப்

பது கருத்தை மறந்து சொல்லில் மட்டும் ஈடுபடும் முறை. சரியான முறையாகாது. “Chairman—நாற்காலி மனிதர்” என்பது போன்றது அது. “வல்” என்ற அடை தந்து “வல்லிரும்பு” என மொழிபெயர்க்கலாம்.

(2) திரு. ம. ப. பெரியசாமித்தூரன் எழுதிய கடிதம்:

அன்புடையீர்! வணக்கம்.

தங்கள் 21-4-59 தேதி கடிதம் கிடைத்தது. “Pig Iron” என்பதை “வார்ப்பு இரும்பு” என்று நாங்கள் போட்டிருக்கின்றோம். அரசாங்க கலைச்சொற் பட்டியலிலும் “வார்ப்பு இரும்பு” என்றுதான் உள்ளது. இதுவே பொருத்தமான சொல்லாகும். “Pig Iron” என்று ஏன் பெயர் வந்தது என்று குறிக்கும்போது, தமிழ்க் கலைக் களஞ்சியத்தில் அதன் காரணத்தைக் கூறி அக்காரணத்தால் அதைப் “பன்றி இரும்பு” என்று கூறுகிறார்கள், என எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆனால், “Pig Iron” என்பதற்குப் “பன்றி இரும்பு” என்று சொல்லவில்லை.

எனது “தினகரன்” கடிதம்

அக் கடிதங்களைக் கண்டதும், “தினகரன்” ஆசிரியரவர்களுக்கு யான் ஒரு கடிதம் எழுதினேன். அக் கடிதத்தின் பகுதி 2-6-59 “தினகரன்” இதழில் வெளிவருவதாயிற்று:—

ஐயா,

அரசகருமமொழித்திணைக்களத்தினரால் உருவாக்கப்பட்ட “அரசகருமச் சொற்றொகுதி” பற்றி 28-5-59

“தினகரன்” இதழில் எனது அரிய நண்பர்கள் டாக்டர் மு. வரதராசன் அவர்களும், கலைக்களஞ்சிய ஆசிரியர் திரு. பெரியசாமித்தூரன் அவர்களும் எழுதியன வெனப் பிரசுரிக்கப்பட்ட கடிதங்களை ‘உஸ்ஸ்’ பகுதியில் பார்த்தேன்.

அவர்களுக்கு முன்னதாக, சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கத்தினர் வெளியிட்ட “கலைச் சொற்கள்” கூட “Pig Iron” என்ற சொல்லுக்குத் தமிழ்ச் சொல் காண்பதிலே தடுமாற்றம் அடைந்துள்ளது. “Pig Iron” என்ற சொல்லுக்குக் “கட்டி இரும்பு, வார்ப்பு இரும்பு, இரும்புப் பாளம், தேனிரும்பு” எனப் பல பலபடியான தமிழ்ச் சொற்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

“Pig Iron”

“Cast Iron”

“Wrought Iron”

“Steel”

“Sponge Iron”

ஆகிய சொற்கள் நெருங்கிய தொடர்புடையன. இவற்றுள்ளே, “Pig Iron” என்பதை “வார்ப்பிரும்பு” எனக் கூறுதல் சாலாது; “Cast Iron” தான் “வார்ப்பிரும்பு” ஆகும். கலைக்களஞ்சியமும் “Cast Iron”—“வார்ப்பிரும்பு” எனவே கொண்டுள்ளது. “Wrought Iron”—“தேனிரும்பு”, “Sponge Iron”—“பஞ்சு இரும்பு”, “Steel”—“எஃகு” என்று கலைக்களஞ்சியம் கூறும். “ஊதுசாலையிலிருந்து கிடைக்கும் இரும்பு முதன் முதலில் மணல் அச்சுக்களில் வார்க்கப்பட்டதால் இதற்குப் பன்றி இரும்பு என்று பெயர் வந்தது.”

எனக் கலைக்களஞ்சியம் (இரண்டாந் தொகுதி: பக். 88) கூறுகின்றது.

காபன், மங்கனீசு, பொசுபரசு, சிலிக்கன் ஆகிய மாசுகளைக் கொண்டிருப்பதினாலும், பன்றியிருவுடைய தாய் வார்க்கப்படுவதனாலும் ஆங்கிலத்தில் அது “Pig Iron” எனப்பட்டதாகும். ஆங்கிலச் சொல்லின் முதற்கருத்தே தமிழிலும் கொள்ளப்பட்டு, “பன்றியிரும்பு” எனச் சொல்லாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

“Pig Iron”—“வல்லிரும்பு” எனக் கொள்ளலாமோ வெனின், அதுவும் சாலாது. “Wrought Iron” மட்டும் “வல்லிரும்பு” எனப்படுதல் கூடும்.

பேரறிஞர்களுக்குக் கடிதம்

அத்துடன் நில்லாது, எனது நண்பர்களான டாக்டர் மு. வரதராசன் அவர்களுக்கும், திரு. ம. ப. பெரியசாமித்தூரன் அவர்களுக்கும் ஒரே படித்தான கடிதங்கள் எழுதி, அவர்கள் கொண்ட கருத்துத் தவறானதென்றும், “Pig Iron” “பன்றியிரும்பு” என்பதே செம்மைசார்ந்த மொழிபெயர்ப்பென்றும் எடுத்துக்காட்டுகளுடன் விளக்கிக் கடிதம் எழுதினேன்.

12-6-59-ல் எழுதப்பட்ட கடிதங்களில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டேன்:

“அரசகருமொழித் திணைக்களத்தே ஆராய்ச்சித் துறையில் யான் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தபோது, யானும் அச்சொல்லாக்கப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தேன். யான் தெளிவாக ஆராய்ந்துகொண்ட பன்னூறு சொற்களுள் “Pig Iron” என்பதும் ஒன்றாகும். தாங்கள்

கலைக்களஞ்சியத்தில் “பன்றியிரும்பு” எனக் குறித்திருக்கவும். சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கத்தினர் வெளியிட்ட “கலைச் சொற்கள்”, “கட்டியிரும்பு, வார்ப்பிரும்பு, இரும்புப் பாளம், தேனிரும்பு” எனப் பாடத்துக்குப் பாடம் ஈடுமாற்றம் அடைந்தமையால்: இச் சொல் நன்கு ஆராயப்பட்டது. ஆங்கில இரசாயன நூல்களை நோக்கி—உசாத்துணை நூல்களாகப் பலபிற மொழி அகராதிகளையும் கலைக்களஞ்சியங்களையும் துருவி—ஆங்கிலத்திலுள்ள அடிச்சொல்லினைத் தெளிவாக ஆராய்ந்து—காரணகாரியங்களுக்கு ஏற்ற வகையில்—தொடர்புபட்ட பிற சொற்களையும் ஒப்புநோக்கிப் பார்த்து—சொல்லாக்க நெறிமுறைக்கு அமைந்து—தமிழின் தூய்மையைப் பேணி—தமிழ்மரபைக் காத்தே சொல்லாக்கம் செய்யப்படுவதாயிற்று. தங்கள் கலைக்களஞ்சியத்தில் இரண்டாம் தொகுதி (பக். 86) “பன்றியிரும்பு” “Pig Iron” என்பதாகத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

ஆங்கிலத்திலுள்ள முதற் கருத்தினை, “Usually cast into pigs” நோக்கி, காபன்—மங்கனீசு—பொசுபரசு—சிலிக்கன் ஆகிய மாசுகளைக் கொண்டிருப்பதனாலும் பன்றியிருவுடையதாய் வார்த்தப்படுவதனாலும் “Pig Iron” என்பது, “பன்றியிரும்பு” என மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. மொழிபெயர்க்கும்போது ஒப்புநோக்கப்பட்ட பிற சொற்கள்.

- “Cast Iron—வார்ப்பிரும்பு”,
- “Steel—உருக்கு”,
- “Wrought Iron—தேனிரும்பு”,
- “Sponge Iron—பஞ்சிரும்பு”
- “Ingott”—உலோகக்கட்டி” என்பன.

“Cast Iron”, “Pig Iron” ஆகிய இரண்டினையும் “வார்ப்பிரும்பு” எனக் கூறுவதும்—இரசாயனப்பண்பு வேறுபாடுண்மையால்—பொருந்தாது.

“Wrought Iron” என்பதனையே “வல்லிரும்பு” எனலாம்.

ஓரே குழப்பம்!

இவ்வளவில் அக்காலத்துப் ‘பதம் பார்த்த கதை’ நின்று விட்டது. எனினும், இத்தனை ஆண்டுகளின் பின் சில வித்துவமேதிகள் அச்சொல்லாக்கம் பற்றிக் குறைகூறித் திரிவதால், அவர்கள் முனை துலக்கம் பெறும் வகையில், உண்மையை எடுத்து விளக்கும் பணியினை மேற்கொண்டிருக்கிறேன். இனி, விளக்கம்:

விபுலானந்த அடிகளைப் பொதுத் தலைவராகக் கொண்டு, உருவாக்கி, சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கத்தினர் 1938ம் ஆண்டில் வெளியிட்ட “கலைச் சொற்கள்” ஒருமைப்பாடின்றிச் சொற்றொகுதிக்குச் சொற்றொகுதி வெவ்வேறு தமிழ்ச்சொற்களைப் பின்வருமாறு தருகின்றது:

வேதி நூல்:

Cast Iron—வார்ப்பிரும்பு

Pig Iron—தேனிரும்பு

“Wrought Iron”—பணியிரும்பு

பூகோளம்:

Cast Iron—வார்ப்பிரும்பு

Pig Iron—வார்ப்பிரும்பு, இரும்புப்பாளம்

Wrought Iron—தேனிரும்பு

வரலாறு:

Cast Iron—வார்ப்பிரும்பு

Pig Iron—கட்டி இரும்பு

திரு. தி. சு. அவிநாசிலிங்கம் செட்டியாரவர்கள் சென்னை அரசாங்கத்துக் கல்வி அமைச்சராயிருந்த காலத்தே தொகுக்கப்பட்ட “கலைச்சொற் றொகுதியில், “ரசாயனம்” பற்றிய சொற்றொகுதி பின்வருமாறு காட்டுகின்றது:—

ரசாயனம்:

Cast Iron—வார்ப்பிரும்பு

Pig Iron—வார்ப்பிரும்பு

Wrought Iron—தேன் இரும்பு

அறிவியல் தேராதோர், இவ்வகைப்பட்ட சொற் களை மொழி பெயர்க்கவோ, சொல்லாக்கம் செய்யவோ, பதம் பார்க்கவோ இயலாதவராவர். அப்படி இயலா திருந்தும் முயலுவது “கூட்டுக் கால் கட்டிவிட்ட வெள்ளாடு குழைதின்னத் தாவல்” போடுவது போலிருக்கும். அறிவியல் தேர்ந்தவர்கள் தாமும் அறி வியல் நுட்ப விளக்க நூல்களையெல்லாம் துருவித் துருவி ஆராய்ந்தே சொல்லாக்கம் செய்ய வேண்டிய வராவர் என்பது சொல்லாமலே அமையும்.

அறிவியற் கலைக்களஞ்சியம்

இந்நிலையில், இச்சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதற்கு,

“புத்தம் புதிய கலைகள்—பஞ்ச

பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும்;

மெத்த வளருது மேற்கே—அந்த

மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை!”

எனப் பாரதியாருடன் கூடிப் பாடிக்கொண்டு, “நுட்பங்கள் கூறும்” ஆங்கில நூல்களை நோக்குவோம்!

VAN NOSTRAND'S SCIENTIFIC ENCYCLO- PAEDIA எனப்படும் “அறிவியற் கலைக்களஞ்சியம்” (முன்றும் பதிப்பு. பக். 286) பின்வருமாறு கூறுகிறது:—

CAST IRON: Cast iron is the product of remel- ting aud casting pig iron. The high carbon content of pig-iron is largely retained in cast iron, about 3. 25 per cent being normal for general purpose cast iron.

பன்றியிரும்பினை உருக்கி வார்த்து உருவாக்குவ தென அக் கலைக்களஞ்சியம் தெளிவாகக் குறிப்பிடுவ தினாலும், சொற்றொகுதிகள் யாவும் இதனை “வார்ப் பிரும்பு” என்றே காட்டுவதினாலும், இதனை “வார்ப் பிரும்பு” என ஏற்றுக்கொள்ளலாம். “தமிழ்க் கலைக் களஞ்சியம்” தானும் இதனை “வார்ப்பிரும்பு” எனவே கொண்டுள்ளது (பகுதி, 2: பக். 82, 83 நோக்குக).

அறிவியல் அகராதி

இனி,

“Wrought Iron” என்பதை நோக்கலாம்.

“A DICTIONARY OF SCIENCE” எனப்படும்.

“அறிவியல் அகராதி” (மீட்டர்சிட்ட 1954-ம் ஆண்டுப் பதிப்பு பக். 235) பின்வருமாறு கூறுகிறது:—

WROUGHT IRON Purest commercial form in iron iron; nearly free from carbon; Very tough and fibrous: can be welded.

‘காபனே இல்லையென ஓரளவுக்குக் கூறப்படத் தக்கதும் தூய்மை மிகுந்து வர்த்தகப் பயன்பாட்டுக் குரியதாய் விளங்கும் உருவத்தினதுமான இரும்பு இது; மிகுந்த வலிமை வாய்ந்தது; நார்த்தன்மையுடையதாயிருப்பது; காய்ச்சியிணக்கப்படத்தக்கது’ என விளக்குகின்றது. இதனை, “தூய இரும்பு, சுத்த இரும்பு, தேனிரும்பு” எனச் சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் வெளியிட்ட “கலைச் சொற்கள்” குறிப்பிடுவதாலும், “தேனிரும்பு” எனத் “தமிழ்க் கலைக்களஞ்சியம்” (பகுதி 2: பக் 82, 85 நோக்குக) குறிப்பிடுவதாலும், இதனைத் “தேனிரும்பு” என ஏற்றுக்கொள்ளலாம். பேராசிரியர் டாக்டர் மு.வரதராசன் அவர்கள் கூறுவது போல், “வல்” என அடை தந்து, “வல்லிரும்பு என மொழிபெயர்ப்பது உண்மையில் இதற்கே பொருந்தும்.

ஆங்கிலப் பேரகராதி

“இனி,

“Pig Iron” என்பதை நோக்கலாம்.

“WEBSTERS NEW INTERNATIONAL DICTIONARY” எனப்படும் ஆங்கிலப் பேரகராதி” (இரண்டாம் பதிப்பு, பக். 1860) பின்வருமாறு கூறுகிறது:—

PIG IRON: Crude iron, the direct product of the blast furnace—so called because usually cast into Pigs. Pig iron is either refined to produce steel wrought iron, or ingot iron or is smelted and cast into special shapes

“பண்படா நிலையிலுள்ள இவ்விரும்பு ஊதுலையி லிருந்து நேரடியாகக் கிடைப்பதென்றும், அது “பன்றி” உருவில் வார்க்கப்படுவதாலேயே “பன்றி யிரும்பு” எனப்படுகிறதென்றும், அப் பன்றியிரும்பு’ உருக்கு, தேனிரும்பு, இரும்புப்பாளம் ஆகியவற்றை ஆக்கிக் கொள்வதற்காகத் தூயதாக்கப்படுகிறது என்றும், அதனை உருக்கி வெவ்வேறு சிறப்பியல் உருவங்களில் வார்ப்பதுண்டென்றும் தரப்படுகின்ற விளக்கம், எழுகின்ற ஐயறவுகளையெல்லாம் அகற்றி விடுகின்றது.

பெண்பன்றியன்று, பன்றி!

இங்கே, “PIG” (பன்றி) என வருவதற்கு, அவ் வகராதி (பக் 166) பின்வருமாறு மேலும் தனியான விளக்கம் அளிக்கிறது:—

PIG: A erude casting of metal (now especially of iron or lead) convenient for storage, transportation etc. especially one of standard size and shape for marketing, run directly from the smelting furnace;—So called in allusion to its size as distinguished from a sow.

“பேணி வைப்பதற்கும் விற்பனைக்காக அனுப்பி வைப்பதற்கும் தக்கதாக நியம அளவும் உருவும் கொண்டதாய் (பெண் பன்றியைப் போலல்லாமல்) பன்றியுருவில் வார்க்கப்படுவது” என இங்கு அளிக்கப் படுகின்ற விளக்கம், “Pig Iron” என்பதற்குப் “பன்றி இரும்பு” எனவே சொல்லாக்கம் செய்தல் வேண்டும் என்பதை உறுதிப்பாட்டுடன் நிறுவுகின்றது.

“பன்றியிரும்பு” 22—45 சதவிகித காபனுடன், மங்களீசு, பொசுபரசு, சிலிக்கன், கெந்தகம் ஆகிய

வற்றையும் மாசுகளாகக் கொண்டிருக்கும் என இவ்வகராதிகள் காட்டுகின்றன.

சொல்லாக்கத்தில் மிருகங்கள்

தமிழ் வழக்கிலே, “பன்றி” வந்துலவுகின்றதா என்பதையும் யாம் கண்டுகொள்ளுதல் வேண்டும். சிலப்பதிகாரத்திலே (அடைக்கல. 214) “சென்றெறி சிரலும் பன்றியும் பணையும்” என வந்துள்ளது. அங்கே பன்றியுருவிவமைந்த பொறி வகையொன்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. வழக்கிலும், பன்றிக் கலவாயன், பன்றிக் கிளி, பன்றிச் சேத்தான், பன்றி மீன் என மீன்வகைகளும், பன்றிக் குத்தி, பன்றிக் குறும்பு, பன்றித் தகரை, பன்றித் தாளி, பன்றிக் குறுவை, பன்றி நெல் எனப் பயிர் வகைகளும் வந்துலவுகின்றன.

இப்படியாக, தமிழ்மொழிச் சொல்லாக்கத் துறையில் “பன்றி” மட்டுமன்றி, “நரி”யும் வருகின்றது. எருமை, கழுதை முதலான மிருகவகைகளும் வந்துலவுவதைக் காண்கின்றோம். பன்றிக்குட்டி, நரிக்குட்டி ஆகியனவும் வருகின்றன. நரி வருவதைக் கவனித்துப் பாருங்கள்: நரிக் காய்ச்சி, நரிக் கொன்றை, நரிநாவல், நரிப் பயறு, நரிப் பாகல், நரி வெங்காயம், நரி முருக்கு, நரி விளா என, ‘நரி’ பல இடங்களிலும் வருகின்றது.

பன்றி, நரி, எருமை, கழுதை ஆகிய மிருகங்களின் குணவியல்புகளைத் தமிழ் மக்கள் நன்கு அறிவார்கள். அவற்றின் குணவியல்புகளைக் காட்டும் கதைகளையும் இங்கே எடுத்துக்காட்டி விளக்குவதால் எனது “கதை” மிக விரியும்; எனவே இவ்வளவில் நிறுத்திக் கொள்கிறேன்.

‘திணைக்களம்’ வந்த கதை

“கல்வி” என்னும் எளிதான பைந்தமிழ்ச் சொல் இருப்பவும், “வித்தியா” எனும் சமக்கிருதச் சொல்லை வலக்காரமாக வழங்கியவந்த காலம் அது. கல்வித் திணைக்களத்தில் யான் தமிழ்ப் பாட நூல் மொழி பெயர்ப்பாளனாகப் பணியாற்றத் தொடங்கியபோதும், அது “வித்தியா பகுதி, வித்தியா கந்தோர்” எனவே மிகுதியாக வழங்கப்பெற்று வந்தது. அதற்கு முன்னதாகவும் 1928-ம் ஆண்டு முதலாக அத்திணைக்களத்தினரால் “வித்தியா சமாசார பத்திரிகை” என்னும் திங்கள் இதழொன்று வெளியிடப்பட்டு வருவதாயிற்று. அதிலும், இதழின் புறத்திலே “வித்தியா பகுதியால் பிரசுரம் பண்ணப்பட்டது” எனக் குறித்திருந்தமையால், “Education Department” என்பதனை, “வித்தியா பகுதி” எனவே அன்றும் மொழிபெயர்த்தார்கள் என்பதை அறிய முடிகின்றது. அதில், “பண்ணப்பட்டது” மட்டும் தமிழ். அத்திங்களிதழின் பெயர் ஆங்கிலத்தில், “The Education Gazette” என இருந்தமையால் “Gazette” என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லும் “சமாசார பத்திரிகை” என மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

என ஊகிக்கலாம். தமிழ்ச் சொற்களிலும் பார்க்கச் சமக்கிருதச் சொற்களுக்கு ஏதோ முதன்மை கொடுத்து வழங்கி வந்தமையை அச் சொற்களின் மொழிபெயர்ப்புகள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. “சோறு—சாதம்” ஆகவும், “களிப்பு—ஆனந்தம்” ஆகவும், “வாழ்க்கை—சீவியம்” ஆகவும், “வணக்கம்—நமஸ்காரம்” ஆகவும், “மொழி—பாஷை” ஆகவும் வந்த காலம் அது.

“Department” என்பதனைப் “பகுதி” என மொழிபெயர்த்தோர், “Vol. 1...No. 1” “தொகுதி. க... பகுதி. க” எனக் குறித்திருந்தமையால், “No.” என்பதும் “பகுதி” எனவே மொழிபெயர்க்கப்பட்டது என்பது தெளிவாகின்றது. எனவே, மொழிபெயர்ப்பில் “Department”, “Number” ஆகிய இரண்டு சொற்களும்—இயலாமை காரணமாக—சொற்பஞ்சத்தினால்—“பகுதி” எனவே மொழிபெயர்க்கப்பட்டுவிட்டன.

அக்காலத்தில், “Departmental Circulars” என்பது “வித்தியா பகுதிச் சுற்று நிருபங்கள்” எனவே மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வந்தது. மொழிபெயர்ப்பில், “வித்தியா” என்னும் சொல் வராமல் “பகுதிச் சுற்று நிருபங்கள்” எனவே அதனை மொழிபெயர்த்தல் வேண்டும். “பகுதிச் சுற்று நிருபங்கள்” எனும்போது, ஏதோ முழுமையற்றுப் பாதியாகக் கிடப்பதனையே குறிப்பது போன்ற தொனிப்பினைக் கண்ட அக்காலத்து மொழிபெயர்ப்பாளர்களே—தமது ஆற்றாமையை மறைக்க—“வித்தியா” என்னும் சொல்லினையும் சேர்த்து நிறைவு காட்டி, “வித்தியா பகுதிச் சுற்று நிருபங்கள்” என எழுதி—பூசி மெழுகி—ஓரளவு செம்மை காட்டி விட்டார்கள். இவ்விடர்ப்பாடுகளைத் தவிர்க்க முடியாதோர் பலர், அக்காலத்திலே “இலாகா, “இலாக்கா”

எனவும் இடுகுறிச் சொல்லாக்கம் செய்ய முற்பட்டது முண்டு. யானும், அக்காலத்திலே—சொற்பஞ்சத்தால்—மற்றவர்கள் வழங்கிய—பாதி என்ற பொருளினத்தரும் “பகுதி”ச் சொல்லினையே ஏற்று வழங்கி வந்தேன்.

“வித்தியா” மெல்ல அகன்றது

யான் மொழிபெயர்ப்பாளனாகப் பணியாற்றத் தொடங்கிய பின், சட்டங்கள் சில மொழிபெயர்க்கப் படவேண்டியனவாயிருந்தன. “Education Ordinance” என்பதனை “வித்தியா சட்டம்” என மொழிபெயர்த்தேன். “வித்தியா சட்டம்”—ஒன்றுடனொன்று ஒட்டாமற் கிடக்கும் கீரை கறி, வாழை பழம், ஆடு குட்டி போலவே—காட்சியளித்தது. அந்த போல “Minister of Education” “வித்தியா மந்திரி, வித்தியா அமைச்சர்” என வருவதாயிற்று. எனவே, “வித்தியா” என்னும் சொல்லினை எடுத்தாளுதலில் இடர்ப்பாடுகள் பல வந்தெய்தின. இறுதியில், “வித்தியா”—சொல்லாமற் பறையாமல் மெல்ல அகன்றுவிட்டது. அதன் இடத்தினைக் “கல்வி” பற்றிக்கொண்டது. “வித்தியா பகுதி” மெல்ல மெல்லக் “கல்விப் பகுதி” ஆகிவிட்டது. “வித்தியா சட்டம்” தலைகாட்டாமல் “கல்விச் சட்டம்” ஆகவும், “வித்தியா மந்திரி” வராமல் “கல்வி மந்திரி, கல்வி அமைச்சர்” ஆகவும் வழக்குக்கு வந்துவிட்டன. பாதிப் பொருள் தந்துகின்ற ‘பகுதி’—பஞ்சங் காரணமாக—போகாமல் நிலைத்து நின்றது.

“பகுதி”யும் கந்தோரும்

அக்காலத்திலே, “Department” என்பது “பகுதி” எனக் கொள்ளப்பட்டு வந்தபோதிலும், கல்வித்

திணைக்களத்திலிருந்து—கொழும்பில் அமைந்திருந்த அலுவலகத்திலிருந்து—வெளிவந்த சுற்றுநிருபங்கள் யாவும் “வித்தியா கந்தோர்” எனவே பெயரினைத் தாங்கி வந்தன. அதனால், “Department” என்பது “ஆட்சிக் களம், ஆட்சிப் பரப்பு” என்ற கருத்திலும், “Office” என்பது “ஆட்சிக் களத்தின் பகுதி, பிரிவு” என்ற கருத்திலும் அக்காலத்திலேயே வேறுபாடு காட்டி வழங்கப்பட்டதுண்டு என ஊகிக்கலாம். பிற்காலத்திலே, இந்த நுட்பத்தினையும் வேறுபாட்டினையும் அறியாதோர், ‘பகுதி’, ‘கந்தோர்’ ஆகிய இரு சொற்களையும் வேறுபாடின்றியே வழங்கி வந்தனர். அவர்கள் குறிக்கும் ‘கந்தோர்’கள் பல, ‘பகுதி’யினுள் அமைந்திருந்தன என்பதை அவர்களுள் எவரும் உணர்ந்துகொள்ளவில்லை. இயல்பாயுள்ள சோம்பல்-காரணமாக, எவருமே பொருத்தமான வகையிற் சொல்லாக்கம் செய்வதற்கு முயன்றனர். பகுதியும் கந்தோரும் ஒவ்வாத சொற்கள் எனக் கண்ட சிலர், சில வேளைகளில் தாம் எழுதும்போது, ‘கல்வித் துறை’ எனவும், ‘கல்விக்காரியாலயம்’ எனவும் எழுதி வந்ததுண்டு. அக்காலத்திலே, ஒரு சொல்லினுக்கு ஒரு சொல்லே உரியதென நிறுவி வழங்கும் அறிவியல் நோக்கு எழவில்லை.

இங்ஙனமாக, பகுதி, இலாகா, கந்தோர், காரியாலயம், துறை என வழங்கிவந்த சொற்களுடன் “ஆபீஸ்” என்னும் சொல்லும் சேர்ந்து மக்களிடையே இடர்ப்பாடு ஒன்றினை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருந்தது.

“திணைக்களம்” கண்டேன்!

யான் மொழிபெயர்ப்பாளனாகக் கடமையாற்றிய காலத்திலே—எனது மொழிபெயர்ப்புகளிலெல்லாம்

“Department” “பகுதி” எனவே கொண்டேனெனினும், அது “பாதி”க் கருத்தினையே தருவதையும், அப் ‘பகுதி’ச் சொல் மொழிபெயர்ப்புகளில் எத்தனையோ பல சிக்கல்களை உண்டாக்குவதையும் உணர்ந்திருந்தேன்.

எனக்கு முன்னதாகக் கல்வித் திணைக்களத்தில் தமிழ்ப் பாடநூல் மொழிபெயர்ப்பாளராகக் கடமை யாற்றிக்கொண்டிருந்த திரு. கே. எஸ். இராமசாமி ஐயர், எம்.ஏ., எல்.டி., அவர்கள், சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கத்தினர் விபுலானந்த அடிகளைப் பொதுத் தலைவராகக் கொண்டு அமைத்த கலைச்சொற் கழகத்தின் உறுப்பினராகவிருந்து பணியாற்றி வந்தார். அக்கழகத்தினரால் வெளியிடப்பட்ட “கலைச் சொற்கள்” என்றும் நூலில், 1938-ம் ஆண்டில், ‘கல்வித் துறை’ என்னும் பெயரே காணப்படுகின்றது. எனவே, ‘துறை’ என்னும் சொல்லினை எடுத்தாளலாமோவென ஆராய்ந்து பார்த்தேன்.

“In the field of Education...medicine” என வருமிடங்களிலெல்லாம் “கல்வித் துறையில், மருத்துவத் துறையில்” எனவே மொழிபெயர்க்கவேண்டுமாதலால், அதுவும் பொருந்தாதெனக் கண்டேன். அதுவுமன்றி, “Port Department” என வரும்போது, “துறைத் துறை” எனவே மொழிபெயர்க்கவேண்டி நேரிடுவதால், ‘துறை’ பொருந்தாததொன்று என்பது தெளிவாயிற்று.

இந்த நிலையில், தமிழ்ச்சொற் களஞ்சியத்திலிருந்து தகுந்த ஒரு சொல் கிடையாதா என்ற அவாவில், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தினர் வெளியிட்டதும்—அனுபந்தத்துடன் ஏழு தொகுதிகளையுடையதுமான

“Tamil Lexicon” அகராதியைப் பக்கம் பக்கமாகப் புரட்டிப் பார்த்து வந்தேன். அந்த அகராதியில், “திணைக்களம்” Department இலாகா, “புரவுவரித் திணைக்களத்து வரிப்பொத்தக நாயகன்” (S.II ii 412) என இருப்பதைக் கண்டேன். பல ஆண்டுகளாகப் பலர் தேடியும் காணாத ஒரு சொல்லினை - எத்தனையோ சிக்கல்களைத் தீர்க்கும் அருந்தமிழ்ச் சொல்லினை - பழைய சாதனத்தில் வழங்கப்பட்டிருக்கும் நிலையில் கண்டதும் என் மனம் என்றுமில்லாத மகிழ்ச்சி கொண்டது. எனவே, அச் சொல்லினைச் சீர்தூக்கி ஆராய்ந்து — தகுந்தது எனக் கண்டு, எனது மொழி பெயர்ப்புகளில் எடுத்தாளத் தொடங்கினேன். பேரறிஞர்களான பன்மொழிப் புலவர் திரு. கா. அப்பாத்துரைப் பிள்ளை அவர்களும், புலவர் பாவாணர் திரு. தேவநேயன் அவர்களும், பேராசிரியர் ரா. பி. சேதுப் பிள்ளை, பேராசிரியர் திரு. கோ. சுப்பிரமணியபிள்ளை, பேராசிரியர் திரு. அ. சிதம்பரநாதன் செட்டியார் முதலாக உள்ளோரும் எனக்கு ஆதரவு அளித்தார்கள்.

சென்னை அரசாங்கக் கலைச்சொற் குழு

எனது அருமை நண்பரான திரு. டி.எஸ். அவிநாசி லிங்கம் செட்டியார் அவர்கள், 1946-ம் ஆண்டிலே என்னையும் அக்குழுவிலே சேர்ந்து பணியாற்றும்படி வேண்டினார்கள். அக்காலத்திலே சென்னை அரசாங்கத்தில் கல்வி அமைச்சராகத் திகழ்ந்த அவர், ஈழத்தவர் ஒருவராவது அக்குழுவிலிருந்து பணியாற்ற வேண்டும் என்பதை நன்கு உணர்ந்திருந்தார்கள் என்பதற்கு அது ஓர் எடுத்துக்காட்டு எனலாம். அக் கலைச் சொற் குழுவுக்குத் தலைவராக விளங்கிய டாக்டர் டி.

எஸ். திருமூர்த்தி அவர்கள், தாங்கள் திரட்டி அச்சிட்டுப் பரப்பிய சொற்றொகுதியினை எனக்கு அனுப்பி 1946-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 23-ம் தேதியன்று கலைச் சொற்றொகுக் கூட்டம் நடைபெறவிருக்கின்ற தென அறிவித்து, அக் கூட்டத்திற் பங்குகொள்ளுமாறு வேண்டிக்கொண்டார்கள். அக் கூட்டத்திலே கலந்துகொண்ட யான், சிறப்பாக “Department” என்னும் சொல்லினுக்கு — யான் மொழிபெயர்ப்பாளனாகப் பணியாற்றும் அனுபவத்தைக்கொண்டு கண்ட சொல் “திணைக்களம்” என்பதை எடுத்துக்காட்டி விளக்கினேன். யான் கூறியதற்கு எதிர்மொழி எவரும் பகரவில்லை எனினும், அச் சொல்லினை எடுத்தாளுவதற்கு அக் குழுவினுக்குத் துணிவு பிறக்கவில்லை.

ஆட்சி மொழி மாநாடு

சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கம் 1952-ம் ஆண்டில் கூட்டுவித்த ஆட்சி மொழி மாநாட்டிலும் பணியாற்றும்படி அம் மாநாட்டுச் செயலாளர்களான திரு. இ. மு. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்களும், திரு. வ. சுப்பையாபிள்ளை அவர்களும் என்னை வேண்டிக்கொண்டார்கள். அக் குழுவினுக்கும் “திணைக்களம்” என்னும் சொல்லின் விழுப்பத்தினை எடுத்துக் கூறினேன். அச் சொல்லினை எடுத்து வழங்க அக் குழுவுக்கும் துணிவு பிறக்கவில்லை.

சென்னை அரசினர் தமிழ் வளர்ச்சி மன்றம்

சென்னை அரசாங்கத்தில் நிலையியற் செயலாளராகப் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த திரு. வெ. கண்ணன்

யன் அவர்களே சென்னை அரசினர் தமிழ் வளர்ச்சி ஆராய்ச்சி மன்றத்தின் செயலாளராகவும் விளங்கினார்கள். அக் காலத்திலிருந்த கல்வி அமைச்சர் திரு சுப்பிரமணியம் அவர்களின் ஆணைப்படி திரு.கண்ணையன் அவர்கள் என்னையும் அவ்வாராய்ச்சி மன்றத்தில் உறுப்பினனாகச் சேர்த்துக்கொண்டார்கள். அம் மன்றம் ஆசிரியர் கல்லூரிக் கலைச் சொற்கள் எனும் சொற்றொகுதியினைத் தொகுத்து ஆராய்ந்தபோதும் யான் “திணைக்களம்” பற்றி எடுத்தோதியிருக்கிறேன். அவர்களாவது அதனை ஏற்றுச் சேர்த்திருப்பார்களோ தெரியவில்லை. திருத்தங்கள் இப்பொழுதும் செய்யப்பட்டு வருவதால் உறுதியாக எதுவும் சொல்ல முடியாமல் இருக்கிறது. இன்றும், ‘இலாகா, துறை’ என்பன தாம் தென்னிந்தியாவில் வழக்கிலுள்ளன.

ஆங்கிலம் - தமிழ்ச் சொற்களஞ்சியம்

டாக்டர் அ, சிதம்பரநாதன் செட்டியார் அவர்கள் தலைமைப் பதிப்பாசிரியராகத் திகழ்ந்து—பண்மொழிப்புலவர் திரு. கா. அப்பாத்துரைப்பிள்ளை உதவிப்பதிப்பாசிரியராக விளங்க—வெளிவந்திருக்கும் “ஆங்கிலம்-தமிழ்ச் சொற்களஞ்சியம்” தானும் இந்த இடர்ப்பாட்டினால் தளக்கப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. “திணைக்களம்” என்னும் சொல்லாட்சியினை எனது கலந்துரையாடலின்போது மெச்சிய இப்பேரறிஞர்கள் இருவரும் “திணைக்களம்” என்னும் சொல்லினை எடுத்தாளாதது மறதியினால் போலும். ‘Department’ என்னும் சொல்லினுக்கு, “துறை, இலாகா, பணியரங்கம், தொழிற்களப் பகுதி, செயலரங்கக் கூறுபாடு, பிரஞ்சுநாட்டு ஆட்சித் துறை வட்டாரம்” எனவே, அச் சொற்களஞ்சியம்

பொருள் கூறிச் செல்கின்றது. “துறை, இலாகா” பொருத்தமற்றவை என்பது தெளிவு. “பணியரங்கம்” எனக் கூறுவது பொருந்தும். எனினும், “திணைக்களம்” எனப் பழைய கல்வெட்டுக்களிற் காணப்படும் சொல் - இனிக்கும் நறுந் தமிழ்ச் சொல் - இருப்ப அதை ஏன் வழங்க வேண்டும்? “தொழிற்களப்பகுதி” என்பது பொருத்தமானது எனவே கூறத் தோன்றும். ஆயின் Labour Department என வரும் போது “தொழிற்கொழிற்களப்பகுதி” யாக வந்துவிடுமல்லவா? எப்படிப் பார்ப்பினும், இச்சொற்களஞ்சியத்தினை உருவாக்கியோரும் தனியாகப் “பகுதி” எனக் கொள்வதனை ஒப்பாமல் — “திணைக்களம்” இருக்கும் பக்கத்தினை நோக்கி, “தொழிற்களப்பகுதி” என நீந்திச் செல்வதைக் காணலாம். களத்தையும் பகுதியையும் சேர்த்துக் குறைபாட்டினை நிவிர்த்தி செய்ய முயன்றும் காரியம் நிறைவுபெறவில்லை.

தேவநேயப் பாவாணர்

பாவாணர் திரு. தேவநேயன் அவர்கள், தாம் அண்மையில் வெளியிட்டுள்ள ‘பண்டைத் தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும்’ என்னும் நூலில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்கள் :-

“ஒவ்வோர் அரசியல் துறையும் திணைக்களம் (Department) எனப்பட்டது. அரசிறைத் திணைக்களத்தலைவன் புரவுவரித் திணைக்கள நாயகம் எனப்பட்டான். (பக். 133.)

“திணைக்களம் — ஆட்சிப்பகுதி” எனப் பேராசிரியர் ஐயன்பெருமாள் கோடூர் தமது அகராதியினுள் விளக்கம் காட்டுகின்றார்.

திணை எனப்படுவது யாது ?

திணை — ஒழுக்கம் என்பர். அகத் திணை, புறத் திணை என நமது முன்னோர் வழங்கி வந்ததை யாம் அறிவோம். இனி, “ஒழுக்கம் என்பது யாது ?” என வினவலாம். “ஒழுக்கம் — ஒழுகுகின்றமை — ஒழுகுதல் — முறைப்படி நடத்தல்” என்க. கல்வி முறைப்படி நடத்தல் “கல்வித் திணை” ஆகும். தொழில் முறைப்படி நடத்தல் “தொழிற்றிணை” ஆகும். அவ்வொழுக்கத்துக்கான இடம், பரப்பு, எல்லை நீட்சி, ஆட்சியெல்லை “களம்” ஆகும்.

அரசகரும மொழித் திணைக்களம்

கல்வித் திணைக்களத்தினிருந்து அரசகரும மொழி ஆணைக்கழகத்தில் யான் ஆராய்ச்சி உதவியாளனாகப் பணியாற்றச் சென்றேன். அங்கே, சொல்லாக்கப் பணியில் ஈடுபடும் பேறு எனக்குக் கிடைத்தது. அக் காலத்தில் யான் முதன்முதலாக எடுத்தாண்டு கொண்ட சொல் “திணைக்களம்” ஆகும். அக் காலத்தில் “பகுதி, துறை, இலாகா” என்னும் சொற்களுடன் “திணைக்களம்” தானும் ஒரு சொல்லாக வழங்க முற்பட்டது. “திணைக்களம்” என்னும் சொல்லின் பயன்பாட்டினைப் பற்றி—அக் காலத்தில் அரசகரும மொழி பயிற்றும் ஆசிரியர்களுக்கென நடாத்தப்பட்ட வகுப்புகளினெல்லாம்—யான் விளக்கமாக எடுத்துக் காட்டியதுண்டு. யான் எடுத்தாண்ட “திணைக்களம்” உடனடியாக வழங்கவில்லையெனினும், அரச கருமத் திணைக்களத்தார் பின்னதாகப் பன்முறை மீட்டு ஆராய்ந்து வெளியிட்ட சொற்றொகுதியில் இடம்பெற்றமையைக் கண்டு

மனம் மகிழ்ந்தேன். பல ஆண்டுகளாக யான் கருதி வந்ததொன்று இறுதியில் இடம் பெற்றுவிட்டது என நினைத்துக் களி கூர்ந்தேன்.

தென்னிந்தியப் பேரறிஞர்களும் வெற்றி காணாத அளவுக்கு எமது நாட்டில் அமைந்திருக்கும் அரசகரும மொழித் திணைக்களம் வெற்றியீட்டி வருவது உண்மையில் போற்றப்பட வேண்டியதொன்றாகும். கடந்த பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக, திணைக்களம்—என்னும் சொல் அரசகரும மொழித் திணைக்களத்தார் ஆக்கி வெளியிட்டிருக்கும் அருமருந்தன்ன புத்தகங்களிலெல்லாம் களிநடம் புரிகின்றது. பிற திணைக்களங்களும் எடுத்தாண்டு வருகின்றன.

அரசகரும மொழித் திணைக்களத்தினர் ஆக்கி வெளியிட்டிருக்கும் சொற்றொகுதி மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் ஏற்படும் இடர்ப்பாடுகளுக்கெல்லாம் நீக்க வழி கண்டுபிடித்து ஒரு யுகத்தினையே உருவாக்கியுள்ளது. அம் மரபினை யாம் பேணி வளர்த்து வருவோமாக !

பாயிரமும் மதிப்புரையும்

ஆங்கிலம், சமக்கிருதம் முதலான பிற மொழி களைப் பயின்று கொள்ளாத ஒரு சிலர் அம் மொழிச் சொற்களை எடுத்தாளும்போது அவற்றின் வரன்முறையினையோ, பொருளீட்டத்தையோ நுனித் துணர்ந்து கொள்ளும் ஆற்றலின்மையால், மலையை மடுவாகவும், மடுவை மலையாகவும் கொள்கின்றனர்.

எடுத்துக் காட்டாக, “பாயிரம்” என்னும் சொல் லினை எடுத்துக் கொள்ளுவோம்.

பாயிரம்

“ஆயிர முகத்தான் அகன்றதாயினும்
பாயிர மில்லது பனுவலன்றே.”

“பாயிரமென்றது புறவுரையை; நூல் கேட்கின் றுள் புறவுரை கேட்கின் கொழுச் சென்ற வழித் துன்னாசி இனிது செல்லுமாறு போல அந்நூல் இனிது விளங்குதலிற் புறவுரை கேட்டல் வேண்டும்” என்பர். “அப்பாயிரந்தான் தலையமைந்த வினையமைந்த பாகன்

போலவும், அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்கமாகிய திங்களும், ஞாயிறும் போலவும், நூற்கு இன்றி அமையாச் சிறப்பிற்றதலின், அது கேளாக்காற் குன்று முற்றிய குரீஇப் போலவும், குறிஞ்சி புக்க மான் போலவும், மாணுக்கன் இடர்ப்படும் என்க” என்பர் நச்சினூர்க்கினியர்.

“அப்பாயிரம் பொதுவும், சிறப்பும் என இரு வகைத்து” என நச்சினூர்க்கினியர் கூறியதை உள்துட் கொண்டு,

“பாயிரம் பொது சிறப்பென விரு பாற்றே” எனக் கூறுவர் பவணந்தியார். “சிறப்புப் பாயிரம்” எனப் படுவது, ஒரே நூற்குச் சிறப்பாயிருந்து, அதன் ஆசிரியர் பெயர், வழி, எல்லை, நூற் பெயர், யாப்பு, நுதலிய பொருள், கேட்போர், பயன் ஆகிய யானவற்றை எடுத்தோதி அந்நூலினைச் சிறப்பிப்பதாகும். Foreword, Preface, Introduction, Editor's Opinion என ஆங்கிலத்தில் வருவன வற்றையே “பாயிரம்” எனக் கொள்ளுதல் வேண்டும். நூல் உருவாகி அச்சேறி வெளிவரும்போது உடன் சேர்த்து வெளியிடுபவை இவை. “நூன் முகம்” “முகவுரை” என வரும் பாயிரப் பெயர்களை, Fore-Pre—என வருவனவும், முன்னுரைப் பொருளினத் தருவனவுமாகிய முன்னொட்டுகளுடன் ஒப்பு நோக்கி அறிந்து கொள்ளலாம். இதனை மேலும் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்வதற்குப் பாயிரப் பெயர்களை உணர்ந்து கொள்ளும் நோக்குடன் ஆராய்ந்து பார்த்தல் வேண்டும்.

“முகவுரை பதிகம் அணிந்துரை நூன்முகம்
புறவுரை தந்துரை புனைந்துரை பாயிரம்”

என்பது நன்னூல். இவற்றை யாம் நுனித்துணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

1. முகவுரை :

நூல் முகத்து உரைக்கப்படுவதாதலின் பாயிரம் இப்பெயர் பெற்றது. இக்காலத்தில் இது மிகுதியும் உரைநடையாகவே வரக் காண்கின்றோம். முகவுரை நூல், ஆசிரியன், பதிப்பு ஆகியவற்றின் வரலாற்றினை எடுத்தோதுவது.

2 பதிகம் :

நூலாசிரியன் பெயர், நூல் வந்த வழி முதலாகப் பத்துக் குறிப்புகளைத் தருவதால் பாயிரம் இப்பெயர் பெற்றது. பத்து (பது) என்னும் சொல்லிலிருந்து இச்சொல்லினை “ப்ரதீக”என்னும் சமக்கிருதச் சொல்லிலிருந்து வந்ததெனச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பேரகராதி காட்டுவது தவறாகும். உண்மையில், “பதிகம்” என்னும் தண்டமிழ்ச் சொல்லே சமக்கிருதத்தில் “ப்ரதீக” எனத் திரிந்ததெனக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

3. அணிந்துரை :

நூலுக்கு அணி செய்து—அழகு தந்து—கிற்பதால் இப்பெயர் பெற்றது.

4. நூன்முகம் :

நூலுக்கு முகம் போன்றிருப்பதால் இப்பெயர் பெற்றது. “முகவுரை” என்னும் பெயருடன் ஒப்புநோக்குக.

5. புறவுரை :

நூலுக்குப் புறமாக உரைக்கப்படுவதால் இப்பெயர் பெற்றது.

6. தந்துரை :

நூலகத்தே சொல்லப்படாத பொருளினைத் தந்துரைப்பதால் இப்பெயர் பெற்றது, Introduction ஆங்கிலத்தில் இப் பொருளினையே கொண்டதாகும்.

7. புனைந்துரை :

நூலின் சிறப்பியற் கூறுகளை எடுத்தோதிப் போற்றுவதால் இப்பெயர் பெற்றது. புனைதல், சிறப்பித்தல், புகழ்தல் எனலாம். அணிந்துரைப் பொருளினையே கொண்டதெனக் கொள்ளினும் அமையும்.

8. பாயிரம்

பழங்காலத்தில், போர்க்களத்தே போர் முகவுரையாகப் பகைவரை விளித்துத் தம் வனிச் சிறப்பைக் கூறும் நெடுமொழியைக் குறித்த இச்சொல், பிறறைக்காலத்தில், நூன் முகவுரைக்கும் வழங்கப்படுவதாயிற்று. பேராசிரியர் தேவநேயப் பாவாணர் அவர்கள், “நெடுமொழி—போர் மறவனின் தன் மேம்பாட்டுரை” எனக் கூறி, “பாயிரம் என்பது முதற் கண் நெடுமொழியைக் குறித்தமையை,

“மறுமனத்த னல்லாத மாநலத்த வேந்தன்
உறுமனத்த னாகி யொழுகின்—செறுமனத்தார்
பாயிரங் கூறிப் படைதொக்கால் என்செய்ப
ஆயிரங் காக்கைக்கோர் கல்!”

என்னும் பழமொழிச் செய்யுளான் (249) உணர்க.

“பாயிரம் என்பதற்கு ‘வீரத்திற்கு வேண்டும் முகவுரைகள்’ என்று பழையவுரை உரைத்தலையும் நோக்குக” என விளக்கம் தந்துள்ளனர்.

இவ்வளவும் காட்டியனவற்றிலிருந்து, “பாயிரம்” இன்னதென மட்டுமன்றி, பாயிரப் பெயர்களின் வரலாறும், அவை Foreword, Preface, Editor's Opinion, Introduction ஆகிய ஆங்கிலச் சொற்களுடன் கொண்டுள்ள ஒற்றுமையும் தெளிவாகும். இவ்வளவும் காட்டப்பட்டவை, நூல் செய்தான் அல்லது நூல் பதிப்பான் ஆக்கங்களாக நூல் வெளியிடப்படுவதற்கு முன் உருவாகும்வற்றையே குறிப்பனவாகும்.

நூல் அச்சேறி வெவிவருமுன் உருவாவது “பாயிரம்”. ஆங்கிலத்தில் Introduction, Preface, Foreword என வருவன பாயிர வகையைச் சார்ந்தவை. “மதிப்புரை”, “ஆய்வுரை”, “திறனாய்வு”, “விமரிசனம்” ஆகியவை நூல் அச்சேறி வெளிவந்தபின் உருவாகின்றவை. Review, Criticism என வருவன மதிப்புரை வகையைச் சார்ந்தவை. “ஏற்றுரை” Blurb நூல் அச்சேறும்போது உருவாவது. “விளம்பர மிகையுரை” (Puff) நூல் வெளிவந்தபின் விற்பனைக் களத்தில் உருவாவது.

எனவே பாயிரம் வேறு, மதிப்புரை வேறு என்பது தெளிவாகும். ஆகவே, “சிறப்புப் பாயிரமே மதிப்புரை ஆகும்” எனக் கொள்வது எவ்வகையிலும் பொருந்தாது.

விமரிசனமும் மதிப்புரையும்

“விமரிசனம் என்றால் என்ன? மதிப்புரை என்றால் என்ன? இவற்றை முதலில் ஒருவர் அறிந்துகொண்ட பின்னரே நூல்களை விமரிசனம் செய்தல் வேண்டும். அல்லது அவற்றிற்கு மதிப்புரை எழுதல் வேண்டும்.” இவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்ட கட்டுரை ஒன்று 20-9-67 “சிந்தாமணி” இதழிற் பிரசுரிக்கப்பட்டு இருந்தது. அதைப் படித்த பின், பத்திரிகையில் ஒரு விமரிசனமோ, மதிப்புரையோ எழுதுதல் வேண்டும் என நெடுநாட்களாகக் கொண்டிருந்ததொரு ஆவல் நிறைவேறுவதற்கு வழி பிறந்திருக்கிறது...

மதிப்புரை

“மதிப்பு” என்ற வார்த்தைக்குப் பெறுமானம் அல்லது தகுதி என்ற பொருள் உண்டு. அதனடியாக “உயர்வான, தகுதிக்கு உரிய” என்ற பொருளும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. உதாரணத்தின் மூலம் இதைச் சற்றுத் தெளிவாக்கிக் கொள்வோம். “இந்த வீட்டுக்கு என்ன மதிப்புப் போடுகிறாய்? இன்றைக்கு ராமன் வந்திருந்த போது மதிப்பாக நடந்துகொண்டான்”. இவ் இரண்டு

வாக்கியங்களிலும் “மதிப்பு” தனித்தனி தொனிப்புப் பெறுவதுபோல, புத்தக உலகத்திலும் ஒரு பொருள் கொடுக்கப்படுகிறது. ‘மதிப்பு’ என்ற வார்த்தை ‘மதிப்புரை’ என்ற தொடரில் அமைந்து பத்திரிகைகளில் புதிது புதிதாக வெளிவரும் புத்தகங்களை வாசித்துப் பிறகு இவற்றைக் குறிப்பிட்டு இவற்றினடியில் எழுதப்படும் சில வாக்கியங்களுக்குத் தலைப்பாகக் கொடுக்கப்படுகின்றன” எனத் தென்னகப் புதுமைப் பித்தன் அழகாக விளக்குகின்றார்கள். (கட்டுரைகள் பக்: 23.)

மதித்தல் - அளவிடுதல் (கணித்தல்), உள்ளத்தால் அளவிடுதல், உயர்வாகக் கருதுதல், கருத்தாகக் கொள்ளுதல்.

மதிப்பு - ஏறத்தாழக் கணித்தல், கணிப்பு (கணிசம்), உயர்வு.

மதி - மதிப்பு, அளவிடப்பட்ட பண்டம் (ஏற்றுமதி, இறக்குமதி), அளந்தறியும் பகுத்தறிவு, அறிவுப்புலன்.

இந்த நுட்பத்தினை நோக்காமல், “சிறப்புப் பாயிரமே மதிப்புரை என்று நாமிங்கு கருதுகின்றோம்” எனக் கூறுவது பொருந்தாது.

விமரிசனம்

விமரிசனம், விமரிசம், விமர்ச்சம், விமர்ச்சனம், விமரிசை ஆகிய சொற்கள் தமிழில் வந்து வழங்குகின்றன. சமக்கிருதத்தில் குணவியல்பினை மதிப்பிட்டாராயும் கலை என அகராதி தெளிவாகக் கூறுவதால், “Criticism: மதிப்புரை, உள்ள Vi—marsana என்னும் சொல், தமிழில் விமரிசனம், விமர்ச்சனம் என

வழங்குகின்றது. Vi—marsa என்னும் சொல், விமரிசம், விமரிசை, விமர்ச்சம் என வழங்குகின்றது. இவ்விரண்டு சொற்களுக்கும் “சிந்தித்தல், கருதுதல், ஆராய்ச்சி” என்பனவே பொருள்களாகக் காட்டப்படுகின்றன. சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பேரகராதியும், “ஆராய்ச்சி, மனனம், புத்தித் தெளிவு” என மூன்று பொருள்களைக் குறித்துக் காட்டுகின்றது. “விமரிசம்—Review” எனச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பேரகராதி காட்டுவதால், மதிப்புரையினை Review எனக் கொள்ளுதல் சாலாது.

CRITICISM :

The art of estimating the qualities and character of literary or artistic work. (Shorter Oxford English Dictionary—1965).

யான், முன்னதாக மதிப்புரை பற்றி விளக்கியவைகள்—மதிப்பிடுதல், கணித்தல் ஆகியவைகள்—இவ்வகராதி விளக்கத்துடன் முற்றிலும் பொருள்வதைக் காணலாம். “இலக்கிய—கலை—ஆக்கங்களின் திறனையும் திறனாய்வு” எனக் கொள்ளுதல் வேண்டும். “மதிப்புரை, திறனாய்வு” ஆகிய இரு சொற்களுள்ளும் “திறனாய்வு” என்னும் சொல்லே இன்று விரும்பி எடுத்தாளப்படுவதால், தமிழ் மக்கள் தனித் தமிழ்ச் சொற்களை எடுத்தாள்வதில் ஊக்கங் காட்டி வருகின்றனர் என்பது தெளிவாகின்றது.

REVIEW :

The art of looking over something (again), with a view to correction or improvement. (Shorter Oxford English Dictionary—1965).

திருத்தும் நோக்கத்துடன் ஒன்றினை மீளவாய் தலே அகராதி தெளிவாகக் குறிப்பிடும் பொருளாதலால் இதனை “ஆய்வுரை” எனக் கொள்ளலாம். “ஆராய்ச்சி—Research” என வழங்கப்பெற்று வருகின்றது.

BLURB :

Publisher's eulogy of book printed on jacket or in advertisements elsewhere. (Concise Oxford Dictionary—1951).

நூல்களைப் பதிப்பிப்போர், நூலினைப் பற்றி நூலின் மேல் உறைகளில் விளம்பர நோக்குடன் எழுதுவனவற்றையும், விளம்பரங்களில் எழுதுவனவற்றையும் குறிக்கும் இச் சொல்லினுக்கு இதுவரை தமிழிற் சொல்லாக்கம் செய்யப்படவில்லை. “ஏற்றுரை” எனக் கொள்ளலாம் போலும்.

PUFF :

Unduly or extravagantly laudatory review of book, advertisement of tradesman's goods, etc. esp. in newspaper. (Concise Oxford Dictionary—1951).

விளம்பரங்களிலே ஒரு நூலினையோ, பிற வர்த்தகப் பொருள்களையோ அளவு கடந்து மிகைபடப் புகழ்ந்து கூறும் உரைகளைக் குறிக்கும் இச்சொல்லினுக்கும் இதுவரை சொல்லாக்கம் செய்யப்படவில்லை. “விளம்பர மிகையுரை” எனக் கொள்ளலாம்.

இவ்வளவும் யான் காட்டியது, “விமரிசனம்” அன்று; “மதிப்புரை”யே ஆகும். “மதிப்புரை” “மதிப்பு+உரை” எனவும், “மதி+புரை” எனவும் பகுக்கப்படும். இங்குக் காட்டியது, “மதி+புரை” ஆகும்.

சொல்லாக்கம்

தமிழ்மொழிக்கு இயற்கையான ஒலி மரபு இருக்கின்றது. அங்ஙனமே பிற மொழிகளுக்கும் தனித் தனியான ஒலி மரபுகள் இருக்கின்றன. அப்படி இயற்கையான ஒலி மரபு பெரும்பாலும் மாறுபடுவதில்லை. பண்டைக்காலத்து இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் எடுத்தோதப்படுகின்ற ஒலி மரபுக்கும், எத்தனையோ பலநூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னதாகத் தோன்றிய நன்னூலில் எடுத்தோதப்படுகின்ற ஒலி மரபுக்கும் வேறுபாடு இல்லை. தமிழ் மக்கள் எப்பாழுதும் விழிப்பாயிருந்த காரணத்தால்—மரபினைப் பேணி வந்தமையால்—புதிய சொற்கள் மொழியிற் புகுந்தபோதெல்லாம் மொழியின் தனி மரபுக்கு ஏற்ற படியே மாற்றி எடுத்தாளும் முறைகளை அவர்கள் கைக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். தமிழ் மக்கள் பண்டைக்காலந் தொடங்கியே தம் மொழியிற் பிற மொழிச் சொற்கள் வந்து கலப்பதனை இயன்ற அளவுக்குத் தடுத்து வந்திருக்கின்றார்கள்; தமிழ்ச் சாயல் கொடுத்து அவற்றைத் தமிழாக்கியிருக்கிறார்கள். பிற மொழி

வாணராய்த் தமிழ் நிலத்துட் புகுந்த சமணரும் பௌத்தரும் தமிழ் மொழி மரபினை முற்றிலும் நோக்காது, மணிப் பிரவாள நடையொன்றினை உருவாக்கி வளர்த்து வந்தார்கள். அது பிறகாலத்து வாழ்ந்த தமிழ் மக்களால் வெறுத்தொதுக்கப்பட்டதாயிற்று. பொதுமக்கள் வழங்கி வருகின்ற பிற மொழிச் சொற்களையெல்லாம் அவர்கள் வழங்குவதுபோல—அதே உருவில்—எடுத்து வழங்குதல் வேண்டும் என்ற புதுக்கருத்து மக்களோடு மக்களாய் வாழும் எழுத்தாளர் உலகத்தில் இன்று புகுந்துள்ளது. பொதுமக்கள் வழங்குகின்றார்கள் என்ற காரணத்தினால் மொழியின் இயல்பினையே நோக்காமல் அவற்றையெல்லாம் எடுத்து வழங்குதல் கூடாது. முதலில், மக்கள் தமிழ் மொழியினை நன்கு கற்றல் வேண்டும். தமிழ் மொழியின் இயல்பினை நோக்கியறிதல் வேண்டும். பிற மொழிச் சொற்கள் வந்து கலக்கும்போது கட்டாயமாக நீக்கிக்கொள்ள முடியாத சொற்கள் இருந்தால்—இசைவான பெயர்ச் சொற்களை மட்டும் தமிழ் வடிவாக்கிக் கொண்டு—தமிழ் மொழியிலேயே புதிய சொற்களை அமைப்பதே விரும்பப்படத்தக்க செயலாகும். அதனை விடுத்து, பொதுமக்கள் வழப்பட எடுத்தாளும் சொற்களையெல்லாம் ஒரு வரையறையின்றி எடுத்தாளுதல் மொழியினையே உருமாற்றிவிடக் கூடிய செயலாகும்.

உயர்ந்தோர் வழக்கு

“வழக்கெனப் படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி அவர்கட் டாகலான்”

எனத் தொல்காப்பியரே எடுத்துக் கூறுகின்றார். எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளின் பின்னதாகத் தோன்றிய

பவணந்தி முனிவரும்—தொல்காப்பியர் காட்டியதை ஓரளவு உணர்ந்து,

“எப்பொருள் எச்சொலின் எவ்வாறு யர்ந்தோர்
செப்பினர், அப்படிச் செப்புதல் மரபே”

எனவே கூறிச் செல்கின்றார்.

பொதுமக்கள் தவறுவதியற்கையாதலின், மொழியியல்பறிந்த “உயர்ந்தோர்” அவர்களைத் திருத்துதல் வேண்டும். குற்றம் புரியும்—தவறு இழைக்கும்—பொதுமக்களைத் திருத்தி வழிகாட்டுவதை விடுத்துத் தாமும் அவர்கள் செல்லும் தவறான வழியிலேயே சென்று—குற்றமற்ற செயலென்று—போற்றுதல் அடாத செயலாகும்.

மொழி நூல் வித்தகரான கலைநிதி மு. வரதராசன் அவர்கள் இதன் அடிப்படைக் காரணத்தைத் தெளிவுபெற எடுத்தோதுகின்றார்கள் :

“பழமையை அவ்வளவாகப் போற்றாமல், பழக்க வழக்கங்களை விரைவில் மாற்றும் இயல்பு, மக்கள் சிலரிடத்தில் உள்ளது. தம்மைத் தாமே தாழ்வாகக் கருதி, தம்மிடம் பழகும் அயலாரை உயர்வாக மதிக்கும் தாழ்வு மனப்பான்மை சிலரிடம் உள்ளது. புதிதாக வரும் எதையும் கண்முடிப் போற்றும் வேகம் மக்கள் சிலரிடம் காணப்படுகிறது. இத்தகைய இயல்புகள் ஒரு நாட்டு மக்களிடம் மிகுதியாக இருக்குமானால், இந்த இயல்புகள் அவர்கள் பேசும் மொழியிலும் இடம்பெறும்; இவர்கள் பிற மொழிச் சொற்களைத் தயங்காமல் கடன் வாங்குவர்.”

“மொழி வரலாறு”—பக். 119.

இன்று, பிறமொழிச் சொற்களையெல்லாம் அப்படியப்படியே — ஒலி வேறுபாடே இல்லாமல் — கடன் வாங்குதல் வேண்டும் எனக் கூறும் பழக்கமொன்று எம்மவரிடையே புகுந்து பேயாட்டம் ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த ஆட்டம் தவறானது என்பதை நுனித்துணர்ந்து கலைநிதி மு. வரதராசன் அவர்கள் மேலும் விளக்கம் அளிக்கின்றார்கள் :

“தமிழ்ச் சொற்களில் இன்ன எழுத்துக்கள் முதலில் வராதவை, இன்ன எழுத்துக்கள் இறுதியில் வராதவை, இன்ன இன்ன எழுத்துக்கள் கூடி நிற்காதவை என்று பற்பல விதிகள் உள்ளன. பெருமுயற்சி இல்லாமலே சொற்களை ஒலிப்பதற்கு உதவும் விதிகள் தமிழில் உள்ளன. பாக், பாய்ச், பாட், பத், துப், காற் என்று வல்லொலிகள் இறுதியில் அமைந்தால், ஒலிக்கும் முயற்சி அரிதாகின்றது. குற்றிய லுகரம் சேர்த்து, பாக்கு, பாய்ச்சு, பாட்டு, பத்து, துப்பு, காற்று என முயற்சியை எளிதாக்குவது தமிழ் வழக்கு. அதனாலேயே, இங்கிலாந்து, கிறிஸ்து முதலியன ஈற்றில் உகரம் பெறுகின்றன”

“மொழி வரலாறு”—பக். 138.

“சிக்கனமான முயற்சி உடையதாயின், அது ஒலி நயம் உடையது எனப் போற்றப் படுகின்றது. ஒலிப்பதற்குத் துன்பமான ஒன்றின் இனிமையோ நயமோ இருப்பதாகக் கூற முடியாது அன்றோ? ஆகவே, ஒலி நயத்துக்கு அடிப்படை முயற்சிக் சிக்கனம் என்பதைவிட முயற்சி எளிமைஎன்பது தெளிவாக

உள்ளது. ஏன் எனின், க்றைஸ்த், இங்க்லாந்த் என்பவை சுருங்கிய முயற்சி உடையவைகளாக இருக்கலாம்; ஆயின், தமிழர் நாவிற்கு அவை எளியவை அல்ல; கிறிஸ்து, இங்கிலாந்து என்பவை நீண்ட ஒலிகளாக இருப்பினும், முயற்சி எளிமை உடையவை. ஆதலின் தமிழர் இவற்றையே போற்றுகின்றனர்.

“மொழி வரலாறு”—பக் 143—144.

தமிழும் பிறமொழிகளும்

தென்னாட்டில் தமிழ் மொழியுடன் பன்னூறு ஆண்டுகளாகத் தொடர்புடையதாய்த் திகழ்ந்தது சமக்கிருதமாகும். தமிழிலிருந்து சமக்கிருதத்துக்கும் சமக்கிருதத்திலிருந்து தமிழுக்கும்—போன—வந்த—சொற்கள் பெருந் தொகையானவை. சமக்கிருதத்திலிருந்து தமிழ் மொழியிற் புகுந்த சொற்கள் இருவகையினவாகப் புகுந்தன. தமிழிற் புகும்போது அதை தமிழ்ச் சொற்களுடன் வேறுபாடற்றவைபோல விளங்கத்தக்கபடி தமிழருவுடன் — தமிழ் நீர்மை பெற்றுப் புகுந்தன. சமக்கிருதச் சிறப்பெழுத்துக்களாலாகிய சொற்கள் தமிழ் மொழியிற் புகும்போது தமிழொலிக் கேற்பத் திரிபுபெற்று வழங்குகின்றன,

பேராசிரியர் சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் இதனை மேலும் தெளிவுபடுத்தி விளக்கிக் காட்டியுள்ளார் :

“பிற மொழிச் சொற்கள் தமிழில் வந்து வழங்கலாகாது என்று தமிழ் இலக்கணம் தடை செய்யவில்லை; ஆனால், அச் சொற்கள் தமிழ்க் கோலம் பூண்டு தமிழிலே கலந்து கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று விதித்தது...

அவ்வாறே பிற மொழிச் சொற்கள் தமிழிலே கலக்க வேண்டுமானால் அவை தமிழ் ஓசையும் உருவமும் உடையனவாய் வரல் வேண்டும் என்று தமிழிலக்கணம்வரையறை செய்தது... கவியரசராக விளங்கும் கம்பர் வடமொழிக் காவியத்திற் கண்ட இராம கதையைத் தமிழிலே தந்தார். அவர் காட்டும் நெறியைச் சிறிது கருதுவோம். கதாநாயகனை ராமன் என்றது இராமன் என்றே குறிக்கின்றார்; இராம தூதனை ஹநுமான் என்றது அநுமன் என்றே அழைக்கிறார். இராவணன் ஆண்ட நாட்டை லங்கா என்றது இலங்கை என்றே கூறுகின்றார். இன்னும் வட சொற்களைத் தமிழின் நீர்மைக்கேற்பக் குழைத்து வழங்குவர் கம்பர். ஹிர்தய என்ற வடசொல்லை இதயம் என்று இனிமையாகக் குழைத்தார்... சிலப்பதிகார ஆசிரியர் டாகினி என்னும் வட சொல்லை இடாகினி என்றாக்கித் தமிழொடு இசைவித்தார். டாகினி என்பதுவடமொழியில் ஒரு பேயின் பெயர். இப் பேயின் தன்மையை “இடு பிணம் தின்னும் இடாகினிப் பேய்” என்று இளங்கோவடிகள் இனிதுணர்த்தினார்.

“தமிழ் விருந்து”—பக். 96—97

எமது முன்னோர் சொல்லாக்கத்தில் இங்ஙன மெல்லாம் எமக்கு வழிகாட்டியிருப்பவும், எம்மவருட் சிலர் அழிவழக்காடிவருவதற்குக் காரணம் யாதென யாம் உணரவேண்டுமன்றோ? கலைநிதி வரதராசன் அவர்கள் உளநூற் கருத்தின்படி அக்காரணத்தை விளக்குகின்றார்கள் :

“ஒரு மொழியை மிகுதியாகக் கற்றவர், மற்றொரு மொழியை நன்கு கற்காமலே முன்னதிலிருந்து பலசொற்களை இதிற்புகுத்துத் உண்டு. அதற்கு அடிப்படைக் காரணம் இந்த மொழியைக் கற்க முயற்சி செய்யாமலே, தம் பிற மொழிப் புலமையைப் புலப்படுத்தவேண்டும் என்ற செருக்கு, அல்லது இந்த மொழியை நன்கு அறியாத அறியாமையை மறைக்கும் ஆர்வம் ஆகும். இங்ஙனம் இவர்கள் புகுத்தும் சொற்கள் செயற்கையாக ஒரு மொழியில் புக முயல்கின்றன. அவற்றிற்கு அம்மொழியினர் வரவேற்பு நல்குவதில்லை. முதலில் தயங்கி நிற்பினும், நாளடைவில் எதிர்க்க முனைகின்றனர்.”

இவ் விளக்கம், அப்படிச் செய்வாரது ‘விஸ்வ ரூப’த்தினைக் காட்டி அவர்களெல்லோரையும் தலை குனிய வைப்பதாகும். இந்த உண்மை வெளிப்பட்டமையால் இனிமேலேனும் அவர்கள் திருத்தமுறுவார்களாக.

பிற மொழிச் சொற்களை வரையறை எதுவுமின்றி எடுத்தாள விரும்புவோர் சுட்டிக்காட்டி எடுத்துரைப்பது ஆங்கில மொழியினையே யாகும். “ஆங்கிலமொழியில் எத்தனை யெத்தனையாயிரம் சொற்கள் கடன் சொற்களாயிருக்கின்றன!” என்று கூறி அவர்கள் வியப்பூட்டுவார்கள். அந்த ஆங்கிலமே தான் கடனாகப்பெற்ற சொற்களையெல்லாம் ஆங்கில நீர்மையின வாச்சியே கொண்டுள்ளது; அம் மொழியின் ஒலிமரபு அது. ஆங்கில மொழியில், புதிய கருத்துக்களுக்கு ஏற்றவாறு புதிய சொற்களை ஆக்கி வழங்காமல், பிற மொழிச் சொற்களை வரையறைஇன்றிக் கடன் வாங்கும்

முறையினைக் கண்டித்துரைப்போரும் உள்ளனர். அந்த நிலை தொடர்ந்திருப்பின் ஆங்கிலச் சொற் றொகுதி புதிய சொற்களுக்கு ஊற்றாய் அமையாது போகும் எனக் கவல்கின்றார் வெண்டிரீசு என்னும் மொழி நூலறிஞர்.

மொழி நூலறிஞரான எசுப்பேசன் என்பார் சொற் களை ஒரு மொழி கடன் வாங்குவதற்கான காரணங்கள் மூன்று எனப் பகுத்து ஆராய்ந்து விளக்குகின்றார்:

- (i) தம்மிடத்தில் இல்லாத புதிய பொருள் ஒன்றினை எடுத்துப் பயன்படுத்தும்போது அதற்கு அதன் பிற மொழிப் பெயரினைக் கடன் வாங்குதல்.
- (ii) ஒரு மொழியாளரிடமிருந்து சொல்வாக்கோ உயர்வோ பெற்றுள்ள ஒரு துறையைக் கற்கும்போது அதற்கு உரிய அம் மொழிச் சொற்களையும் கற்றுக் கையாளுதல்.
- (iii) மொழி பெயர்ப்பாளர்கள் சோம்பலின் காரணமாக தம் மொழிச் சொற்களைத் தேடிக்காணாமல் பிற மொழிச் சொற்களை அப்படியே கொண்டுவந்து கலந்து சேர்த்தல்.

தமிழ் மொழியைப் பொறுத்தமட்டில் மிகப் பழங் காலந் தொடங்கியே அந்த நிலைமை முற்றிலும் ஏற்பட வில்லை. தமது நாட்டுக்குப் புதுவதாக வந்த பிற புலத்துப் புதுமைப் பொருள்களுக்கெல்லாம் உடனுக் குடன் புதுப் புதுப் பெயர்களை அமைத்துக்கொள்வது தமிழ் மக்கள் வழக்கமாயிருந்தது. எடுத்துக் காட் டாக, “மிளகாய்” முதலில் வரும்: நாட்டினுக்கு வந்த ஒரு வகைக் காய் மிளகு போன்ற சுவையுடையதாய் இருந்தமையால்—(மிளகு, காய்) “மிளகாய்” எனப் பெயர் பெற்றது. நமது நாட்டுக்கு ஒரு வகைக் கிழங்கு வந்தது. வள்ளி வகைக் கிழங்குகளைப் போலில்லாமல் —உருண்டையாய்—இருந்தமையால் அது (Potato)

“உருண்டைக் கிழங்கு, உருளைக்கிழங்கு” எனப் பெயர் பெற்றது. போர்த்துக்கேயர் வருகையுடன் எமது நாட்டில் ஒருவகை ஊசியும் வந்தது. அது தையலுக் குப் பயன்படுத்தப்படும் ஊசிபோல் இல்லாமல் ஒரு முனையில் ஒரு குண்டுத் தலையினைக் கொண்டதாய் அமைந்திருந்தது. எனவே, அது (Pin) குண்டுசி ஆயிற்று. எமது நாட்டுக்கு ஒருவகையான இலை தரும் செடி வந்தது. அந்தச் செடியின் இலைகள் புகைப்பதற்குப் பயன்பட்டன. எனவே, அது (Tobacco) புகையிலை ஆகிவிட்டது. எமது நாட்டில் எத்தனையோ வண்டிவகைகள் இருந்தன. ஒற்றை மாட்டு வண்டி, இரட்டை மாட்டு வண்டி, தள்ளு வண்டி, இழுவை வண்டி எனப் பல வகையிற் பெயர் கள் இடப்பட்டுள்ளன. இவற்றுக்கெல்லாம் பின்னதாக எமது நாட்டுக்கு மேலை நாட்டிலிருந்து ஒரு வகை வண்டி (Cycle) வந்தது. அதன் தன்மைகளை மனத்தில் வைத்துப் பெயர்கள் இடப்பட்டன. துத்திர வண்டி ஒற்றைச் சுவட்டு வண்டி, ஈருருளி வண்டி, துவிச்சக்கர வண்டி என்று பெயர்கள் பல குவிந்தன. எனினும், மக்கள் ஏறி மிதித்துச் செலுத்துவதைக் குறித்துச் சுட்டும் “மிதி வண்டி” என்னும் சொல்லே நிலைத்து விட்டது. “சைக்கிள்” என வழங்கி வந்ததே இன்று எங்கும் “மிதிவண்டி” என நிலவுகின்றது. இங்ஙனமாக, காரணங்கொண்டு பெயர்கள் வைப்பது தமிழ் நாட்டின் நெடுநாட்டின் வழக்கமாக இருந்து வந்துள்ளது. தமிழ் இலக்கணப் பழைய வழக்கில் “இடுகுறி”ப் பெயர்களுக்கே இடம் இருக்கவில்லை. வடமொழியாளர் இலக்கண முறைகளை நோக்கி இலக்கணம் செய்த பிறகாலத்ரவர் “இடுகுறிப்பெயர்”களுக்கு உடன்பாடு காட்டிவிட்டனர். தமிழ் மொழியின் பெயர்கள் யாவும்

காரணப் பெயர்களே என்பதை உணர்ந்த தொல்காப்பியர், சிற்சில சொற்களுக்குக் காரணம் தெரிவிக்க வியலாதிருப்பதை மனத்திற்கொண்டு, “மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத்தோன்ற” எனக் கூறிப்போந்தார். இதையே மக்கள் மறந்துவிட்டனர்.

எங்கள் தென்னாட்டுப் பகுதிக்கு ஆங்கிலேயர் வருமுன் ஒல்லாந்தரும் போர்த்துக்கேசியரும் எமது நாட்டுக்கு வந்து தங்கள் மதத்தினையும் எங்கள் மொழியினையும் வளர்ப்பதற்கு அரும் பெருங் காரியங்கள் செய்தார்கள். தங்கள் மதத்தினை வளர்ப்பதற்காக எங்கள் மொழியினைப் பயின்றார்கள். எங்கள் மொழியினைப் பயின்றவர்கள் தமது மத நூல்களை அச்சிட்டு நாட்டு மொழியில் வெளியிடத் தொடங்கினார்கள். அச்சிட்டு வெளியிடுவதற்காக அச்சப்பொறிகள் தருவிக்கப்பட்டன. அச்சப் பொறியின் வருகையால் நூல்கள் பல வெளிவந்தன. அதனால் கல்வி வளர்ச்சிபெற்றது. சாமானிய மக்களும் கல்விபெறும் வாய்ப்பும் ஏற்பட்டது. நாடெங்கணும் பாடசாலைகள் தொடங்கப்பெற்றன. எனவே, பண்டை நாட்களில் நிலவிய “ஆழ்ந்த கல்வி” உரிய அளவுக்கு மக்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அரைகுறைப் படிப்பிடனும் ஆங்கிலப் பயிற்சியுடனும் பலர் தமிழில் நூல்களை எழுதினர். எழுதுவோர் தமிழ் மரபினை அறியாமலும் எழுதத் தொடங்கினர். எனவே, தமிழ் மொழி மரபுகெட்டு வருகின்றது. எதையும் எப்படியும் தமிழில் எழுதலாம்—கேட்பவர் யார்? என்ற துணிவு பலரிடத்தில் ஏற்பட்டு வருகின்றது. அப்படிப்பட்டவர்கள் மொழிபெயர்ப்பும் சொல்லாக்கமும் செய்வதற்கு முற்பட்டால் நிலைமை எப்படியிருக்கும்?

ஆங்கில மக்கள் வாயிலாக எமக்குக் கிடைத்த பொருள்கள் சிலவற்றுக்கு யாம் அந்தப் பிறமொழிப்பெயரினையே கடன் வாங்கி வழங்கியதுமுண்டு. “Court—கோடு, நீதிமன்றம்” என வழங்குகின்றது. “கோடு” என்பது “Court” என்பதனையே தமிழில் எழுத்துப் பெயர்ப்பாக எழுதியது. காலச் செலவில் “அந்நியர்” சொல்லினை அப்படியே எடுத்து வழங்க மனம் இயையாத மக்கள்—பொருளினை நன்கு உணர்ந்து—ஆக்கிய (போற்றி வழங்கிய) சொல்லே “நீதிமன்றம்” ஆகும்.

நமது நாட்டில் “University” முதன் முதலாக அமைக்கப்பட்ட காலத்தில் “பூனிவர்ஸிட்டி” எனவே பலர் எழுதிவந்தார்கள். “பூனிவர்ஸிட்டி” என்னும் சொல்லினையே — பல ஆண்டுகளாக — சென்னையில் பேராசிரியராக விளங்கிய வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள் வழங்கி வந்தார்கள். அச்சொல், இடைக்காலத்தில் “சர்வகலாசாலை”யாகவும் “ஸர்வகலாசாலை”யாகவும் மாறி வழங்கப்பட்டு வந்து, இப்பொழுது—தனித் தமிழாக—“பல்கலைக் கழகம்” என வழங்கி வருகின்றது. “Vice-chancellor” என்பது “உப-அத்தியாயச்சகர்” என வழங்கி, இப்பொழுது “துணைவேந்தர்” என வழங்கத் தலைப்பட்டிருக்கின்றது. “Lecturer” என்பதனையே “லெக்சரர்” எனப் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்களும், டாக்டர் சாமிநாதையர் அவர்களும் வழங்கி வந்தனர். அது, இன்று “விரிவுரை யாளர்” என வழங்கி வருகின்றது. இப்படியாக, முதலில் ஆங்கிலச் சொற்களை அப்படியே அறிஞர் வாங்கி வந்தாலும், நாளடைவில் மக்கள் அதற்கு எதர்ப்புக் காட்டி மாற்றி வருகிறார்கள் என்ற உண்மை புலனாகின்றது.

இதனை, உளநூல் நோக்கில், கலைநிதி மு. வரத ஶாசன் அவர்கள் அழகாக விளக்கிக் காட்டுகின்றார்கள் :

“அந்த மொழியை நன்கு கற்றுப் புலமை பெற்றவர்களும், இன்றியமையாமையை உணராமல் தாம் அறிந்த பிறமொழிச் சொற்களைக் கண்டவிடமெல்லாம் புகுத்த முயல்வராயின், அம் முயற்சியும் எதிர்க்கப்படும். இவர்கள் இவ்வாறு பிறமொழிச்சொற்கள் பலவற்றைப் புகுத்தும் முயற்சியில் இவர்களின் தாழ்வு மனப்பான்மை அடிப்படையாக உள்ளது. இத்தகைய தாழ்வு மனப்பான்மை மற்றவர்களுக்கு இல்லாமையால் அவர்கள் எதிர்த்தல் இயல்பே ஆகும்.”

“பிறமொழி கற்றவர்கள் தாம் கற்ற மொழி உயர்ந்தது என்று உயர்வு மனப்பான்மை கொண்டு, இல்லை என்று இரப்பவனுக்குப் பெருமிதத்துடன் ஈபவன் கொடைபோல் கருதிச் சொற்கள் பலவற்றை ஒரு மொழியிற் புகுத்தத் தொடங்கினும், அம் முயற்சி எதிர்க்கப்படும்.”

மொழி வரலாறு—பக். 10 .

கீழ்த்திசை நாடுகளுள் அண்மைக் காலத்திலே சீரும் சிறப்பும் பெருக்கி ஒரு வல்லரசாக நிலவியது யப்பான் நாடு. அந் நாட்டிலேகூடத் தம் மொழியின் ருந்தே சொற்கள் அமைக்கப்படுவதை அந்நாட்டு அறிஞர்கள் விரும்பினார்கள். கலைச் சொற்களுக்கெல்லாம் யப்பானிய மொழியின் மரபு வழிப்பட்ட

சொற்களையே அமைத்தார்கள். அதனைத் தெளிவாக விளங்கிக்கொள்வதற்குச் சில எடுத்துக்காட்டுகளை ஆராய்ந்து பார்ப்போம்; அம்முறை எமது மொழிச் சொல்லாக்கத்துக்கு எவ்வகையிற் பயன்படும் என்பதை யாம் கூறவேண்டியதில்லை. அச் சொற்கள் யாவும் காரணப் பெயர்களாகவே நிலவுவது மக்கள் அவற்றை எளிதாக விளங்கிக்கொண்டு பயன்படுத்துவதற்கு வழிவகுக்கும் தனி நெறியாக உள்ளது. தாய் மொழி வாயிலாகக் கல்வி வழங்கும் நோக்குடைய எமது நாட்டில் படித்தறியா மக்களும் எளிதாக விளங்கிக்கொள்ளக்கூடிய சொல்லாக்கமும் மேற்கொள்ளப் பட்டால் முயற்சி மிகுதியாக வேண்டப்படுவதாகாது. கலைச் சொற்களே இலக்கியச் சொற்களாகவும் பயன்படுத்தப்படக் கூடிய நிலை பிறந்துவிடும். எனவே, அறிவியலுக்கென்றே ஒரு தனி மொழி தோன்றும் நிலை ஏற்படாது.

யப்பானியர் சொல்லாக்கம்

Asbestos — seki-men (stone — cotton) —
கல்நார்

Barometer... sei-u-kei (sunshine — rain-calculator)

Battery — den-chi (electricity—pond)

மின்கலம்

Bicycle — ji-ten-sha (self—revolve—vehicle)

மிதிவண்டி

Hospital — byo-in (disease-building)

வைத்தியசாலை

Railway — tetsu-do(iron—road)

இருப்புப் பாதை

Switch — denro-kai-hei-ki (electricity-opening-instrument) மின் ஆளி

Tank —sen-sha (battle—vehicle) போர் வண்டி

இங்கு காட்டப்பட்ட சொற்கள் மக்கள் எளிதாக விளங்கிக்கொள்ளக் கூடியனவையாய் அமைந்திருப்பதே தனிச் சிறப்பாகும்.

இவ்வளவும் காட்டியவற்றால், சொல்லாக்கத்தினை மேற்கொள்ளும்போது பொதுமக்களுக்குப் பொருள் விளங்காத சொற்களை ஆக்குதல் கூடாதென்பது கருத்தன்று. பொதுமக்கள் அவற்றின் பொருளினை ஆறவமர இருந்து அறிந்து கொள்ளலாம் என்பதே உட்கிடக்கையாகும்;

கலங்கரை விளக்கம்

பழந்தமிழ் நாட்டிலே நடைபெற்ற சொல்லாக்கம் தனிச் சிறப்பும் விழுப்பமும் வாய்ந்ததாக இருந்தது; இக் காலத்தைப்போல நுனிப்புல் மேயாத காலம் அது. அக்காலத்திலே, கப்பலோட்டி வளம் படைத்தவர் தமிழர்கள். தமது கடலோட்டத்துக்கு இன்றி யமையாத யாவற்றையும் அவர்கள் படைத்துக்கொண்டார்கள். கடல் வழியாக ஊர்ந்து செல்லும் கலங்கரைக்கு இறங்குதுறை அமைந்திருக்கின்ற இடத்தினைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்காகக் கடற்கரையிலே நிறுவவைக்கப்பட்ட விளக்கு — அக்காலத்திலே — “கலங்கரை விளக்கம்” எனத் தனித் தமிழிற் குறிக்கப்பட்டது, அதனைச் சிலப்பதிகாரம் “இலங்குநீர் வரைப்பிற்

கலங்கரை விளக்கம்” என எடுத்துக்காட்டுகின்றது. அக்காலத்து வழக்கின்படி “மரக்கலங்களைத் துறை முகத்துக்கு அழைக்கும் வெளிச்சம்” என்பதே அதன் பொருளாக இருந்தது. சமக்கிருதவாணர் அதனைத் “தீபஸ்தம்பம்” என்றனர். ஆங்கிலத்தில் அது “Light-house” எனப்படும். ஆங்கிலேயர் காலத்தில் மொழிபெயர்க்கப் புகுந்தவர் யாரோ பழந்தமிழ் இலக்கியப் பயிற்சியின்மையால் “Light-house” என்பதனை “வெளிச்ச வீடு” என்றே மொழிபெயர்த்துவிட்டார். அம் மொழிபெயர்ப்பே எத்தனையோ பல ஆண்டுகளாக வழங்கி வந்தது. இன்று தமிழ் அறிந்தவர்கள் அதனைக் “கலங்கரை விளக்கம்” என மொழிபெயர்த்து வர, “வெளிச்ச வீடு” மெல்ல அகன்றுவிட்டது.

அங்காடி

பொருள் பண்டங்களை விற்பனை செய்வதற்காக மக்கள் வந்து கூடும் விற்பனை நிலையத்தினை அக் காலத்தில் “அங்காடி” (Bazaar) எனப் பண்டைக் தமிழ் மக்கள் வழங்கினர், பகற்காலத்து வந்து கூடுகின்றதும் விற்பனை நிகழ்த்துகின்றதுமான அங்காடியினை “நாளங்காடி” எனவும், மாலைக்காலத்து வந்து கூடுகின்றதும் விற்பனை நிகழ்த்துகின்றதுமான அங்காடியினை “அல்லங்காடி” எனவும் அவர்கள் சுட்டிப் பிரித்து வழங்கி வந்தனர். அதனை “Market” எனவும் இன்று வழங்குவர். சிலப்பதிகாரத்தில் இவ்வங்காடிச் சொல்,

“கொடுப்போர் ஓதையும் கொள்வோர் ஓதையும் நடுக்கின்றி நிலைஇய நாளங்காடி” என வந்துள்ளது.

இங்ஙனமாக எத்தனையோ பல சொற்களை நமது முன்னோர் போற்றத்தக்க வகையிற் புனைந்து சொல்லாக்கஞ் செய்துள்ளனர். அவற்றைத் தமிழ் நூற் பயிற்சியின்மையால் கண்டுகொள்ள முடியாத மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் “சொற்பெயர்ப்பு”ச் செய்ய முற்படுகின்றனர்.

பிறமொழிக் கருத்துக்களை மக்கள் தம் மொழி வாயிலாக அறிந்துகொள்வதற்காகவே சொல்லாக்கம் நிகழ்கின்றது. தமது மொழி தமிழாயின் தமிழ் மக்கள் தமிழிலேயே-தனித் தமிழிலேயே-சொல்லாக்கம் செய்தல் வேண்டும்; தமிழ் மொழியின் மரபிற்கேற்பச் சொல்லாக்கம் செய்தல் வேண்டும். சொல்லாக்கம் செய்வோர், இரு மொழிகளையும் செவ்வனே அறிந்து கொண்டு, மரபுவழுவாத வகையிற் பணியாற்றுவதில் தமது குறிக்கோளாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். சோம்பல் காரணமாகவும் அறியாமை காரணமாகவும் பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழ் மொழியிற் புகுத்துவோர் மன்னிக்க முடியாத குற்றம் புரிவோராகக் கருதப் படுதல் வேண்டும். பிறமொழிச் சொற்கள் புகுந்து வர, புத்தொலிகளும் புதுப் புணர்ச்சி வகைகளையும் தமிழ் மொழியிற் புகும். புத்தொலிகளுக்காகப் புதிய எழுத்துகளைப் புகுத்துதல் வேண்டும் என்ற வெற்றூர வாரம் எழும். அதனால், மொழிக்கும் நாட்டுக்கும் குழப்பமும் இன்னலும் ஏற்படும். எனவே, இவற்றையெல்லாம் தடுத்து நிறுத்த வேண்டுமாயின் தனித் தமிழிலே சொல்லாக்கம் நிகழ்தல் வேண்டும் என்பது கூறாமலே அமையும்.

